Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ Γ΄

ΑΡΙΘΜ 50

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

Vol. III. No. 50. — January 3, 1937.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Δηλωθέντων τῇ 'Αρχιεπισκοπῇ ὡς τελεσθέντων ἀπὸ 1—8ης Νοεμβρίου 1936, κατόπιν 'Αρχιεπισκοπικῆς ἀδείας.

	'Ονοματεπώνυμον Νυμφίων	Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεὺς
Νοέμ. 26	'Ιωάννης Κ. Μπόζιος — Εὐρ. Κ. Παπαγεωργάκη	New York City	'Αρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 26	'Εμμαν. Γ. Λυσικάτος — Εὐγενία Π. Κοΐνη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 26	'Αναστ. Ι. 'Ορφανός — Μερόπη Τοπούλου	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 26	Βασ. Ε. Παπαδημητρίου — Γεωργία Ι. Γαλάνη	Ipswich, Mass.	Αἰδ. 'Ιοβιανὸς Λαυρακᾶς
» 28	'Ανδρέας Σαρρῆς — Εὐδοκία Μέγα	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημήτριος Σγοῦρος
» 29	Γεώρ. Π. 'Αγγελόπουλος — Χριστ. Α. Βοσσινᾶ	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 29	Κωνστ. Ι. Γεωργακᾶς — Γεωργ. Γ. Μπιρμπίλη	Chicago, Ill	Πανοσ. 'Αντ. 'Ιατρίδης
» 29	'Ιω. Γ. Βογιατζῆς—Στέλλα Θ. Βρόνη γέν. Ἐλ. Δεμελῆ	Newark, N. J.	Αἰδ. Νικ. Παπαδημητρίου
» 29	'Ιωάν. Ν. Λεβέντης — 'Αντιγ. Γ. Παπαδοπούλου	Charlotte, N. C.	'Αρχιμ. 'Αγ. Παπασταματίου
» 29	'Αθαν. Ι. Γιαννίκος — 'Αγγελ. Οἰκονομίδου	Columbus, Ohio	'Αρχιμ. Στέφ. Λαυριώτης
» 29	Σαράντης Σ. Μεταξᾶς — Μαρία Κ. Στίβα	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
» 29	Δημ. Π. Βίγλας — Μαρία Ι. Γεωργίου	Boston, Mass.,	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 29	Παναγ. Στ. Μάγκλαρης — Χρυσάνθη Π. Μαρτσάκου	Troy, N. Y.	Αἰδ. Πέτρος Σπάθης
» 29	'Ιωάν. Γ. Δρυστυλιάρης — Αἰκ. Λεβάκου	Lowell, Mass.	Αἰδ. Εὐστρ. Ρηγέλλης
» 29	Γεώργ. Παπακωνσταντίνου — Κλειὼ Καμπούρη	Montreal, Ca.n	Αἰδ. 'Επ. Χρυσωλωρᾶς
Δεκ. 3	Παναγ. Πάνος — Πολυξ. Θ. Τσουκαλᾶ	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 5	Βασίλ. 'Ι. Καφούσης — Ἄννα Κ. 'Ιακωβίδου	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 6	Παναγ. Μ. Μπέτσος — Εὐφρ. Χ. Σπυροπούλου	Oakland, Cal.	'Αρχιμ. 'Αρσ. Παληκάρης
» 6	Νικ. Γ. Δόμορος — Δωρ. Β. Καραφωτιᾶ	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 6	Χρῆστος Μ. Δελιαλῆς — Χρυσ. Β. Μιχαὴλ	Nashua, N. H.	Αἰδ. Σωτήρ. 'Αγγελίδης
» 6	Λεων. Κ. Παπαδόπουλος — Μαρία 'Ι. Ψίλλα	Wilmington, Del.	Αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου
» 6	Κωνστ. Μπαϊγκούσης — 'Ελένη Κ. Συριτάκη	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδης
» 6	Θεοδόσ. Χ. Κάρης — Σοφία Δ. Μακρίδου	Lancaster, Pa.	Αἰδ. Δημ. Κασσῆς
» 6	Χρ. Γ. Διακογιάννης — Παναγ. Π. Τσόμπου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημ. Βιτσέντζος
» 6	'Αθανάσιος Α. Τερζὲς — Μαρία Χ. 'Ιωκειμίδου	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
» 6	Νικ. Γ. Μποζάκος — 'Ιωάννα Β. Τσαρούχα	Flint, Mich.	Αἰδ. Φιλ. Σεβαστιάδης
» 6	Δημοσθ. Α. 'Ηλιόπουλος —'Ελένη 'Ι. Μωρέλλη	Haverhill, Mass.	Αἰδ. Φιλ. Βλαχόπουλος
» 6	Φίλ. Βασιλαρᾶς — 'Αγγελ. Κατσαροῦ	Toronto, Ont.	Αἰδ. 'Εμμ. Παπαστεφάνου
» 6	Θεόδ. Β. 'Αλεβίζος — Παρασκ. Γ. Παναγωτοπούλου	New Bedford, Mass.	Αἰδ. Νικ. Χατζηβασιλείου
» 10	Γρηγ. Γ. 'Αθανασίου — 'Ασπ. Δ. Παυλίδου	Seattle, Wash.	Αἰδ. Στέφ. Φουτρίδης
» 11	Θωμᾶς 'Ι. Δόγας — 'Αλίκη Π. Σταυρίδου	Albany, N. Y.	'Αρχιμ. 'Αθηναγ. Βαράκλας
» 12	'Αλέξ. Γεωργίου — Mary Zemniak	New York City	'Αρχιμ. Χρυσόστ. Παπαλάμπρου
» 13	'Ιωάννης Σιμώνης — Στέλλα Βωβοῦ	Lewiston, Maine	Αἰδ. 'Αθαν. 'Αλούπης
» 13	Σπυρίδων Μαρκέτος — Eleonora Rainome	Sacramento, Cal.	'Αρχιμ. 'Ιερών. Κουτρούλης
» 13	Χάρης Β. Παύλου — Ζωὴ Στ. Σταματέλλου	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 13	'Ιωάννης Ν. Τούρλας — Σοφία Γ. 'Αναστασοπούλου	Muskegon, Mich.	'Αρχιμ. Ἄγγελος Βρέττας
» 13	'Ανάργ. Καστρίτης — Μαριάνθη Γεωργίου	New York City	'Αρνιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 13	'Ιωάννης Νικηφόρου — Καλομοίρα Χήρα Γεωργίου (γένος Γ. Τούμπη	Youngstown, Ohio	'Αχιμ. Κύριλ. Παπαγρηγορίου
» 19	Εὐστράτιος Π. Τριανταφύλλου — Μαρία Θ. Τυρομᾶ	Jersey City, N. J.	Αἰδ. Ἄγγελ. Τσιγκούνης
» 20	Λουκᾶς Γ. Τρωϊάνος — Δέσπ. 'Α. Μιχαλοπούλου	E. Pittsburgh, Penn.	Αἰδ. Εὐάγ. Παπαδόπουλος
» 20	Μιχαὴλ Σ. Παπαδόπουλος — Χρυσ. Γ. Κατράνη	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
» 20	'Αθανάσιος Τηλιακὸς — Παναγ. Κωνστ. Λιάπη	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 20	'Οδυσσεὺς Μ. Μητρόπουλος — 'Αφροδ. Π. Λάσσου	Marlboro, Mass.	'Αρχιμ. Μόδεστος Σταυρίδης
» 27	Γεώργιος Γελδῆς — 'Ελένη Ρόδη	Omaha, Nebr.	Αἰδ. Γεώργ. Εὐρώτας
» 27	Νικόλ. Μ. Γαϊτάνης — Σοφία Γ. Γέμελα	Pittsburgh, Pa.	'Αρχιμ. 'Ιωακ. Μαλαχίας
» 30	Βασίλ. Γ. Γεωργίου — 'Ιουλία Μούζα	Lowell, Mass.	Αἰδ. Εὐστρ. Ρηγέλλης
» 31	Joseph Logek — Σταυροῦλα Λυμπεροπούλου	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλλης

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἀπὸ 26ης Νοεμβρίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1936 καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τὸν ἄνωθι Πίνακα, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'.—'Αρ. 50. Διευθυντής: 'Αρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΔΙΑ τοῦ παρόντος τεύχους ὁ «'Ορθόδοξος Παρατηρητὴς» εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς σταδιοδρομίας αὐτοῦ.

'Επὶ τούτῳ δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Κυρίῳ τῷ δόντι αὐτῷ ἀγλαοὺς καρπούς, εὐχαριστίας δὲ θερμὰς τὸ μὲν εἰς τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ τὸ δὲ εἰς τὴν ἀναγνωστικὴν αὐτοῦ ὁμογένειαν.

Μὲ ἕν ἁπλοῦν βλέμμα εἰς τὸν τρισέλιδον πίνακα τῶν περιεχομένων τοῦ δευτέρου ἔτους, καταχωρηθέντα εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου τεύχους, εὑρίσκει ὁ ἀναγνώστης εὐκολώτατα τὴν κατεύθυνσιν τῆς πολυμεροῦς αὐτοῦ δράσεως καὶ τῆς διὰ ταύτης ἐξυπηρετήσεως τῆς ἰδεολογίας τῆς ἐν 'Αμερικῇ 'Ομογενείας.

'Ο ἐν λόγῳ πίναξ εἶνε ἡ εὐγλωττοτέρα λογοδοσία τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ», τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ οὔτε εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ τεῦχος κατεχώρησε πρόγραμμα ἐργασίας του, οὔτε εἰς ἄλλο τεῦχος του ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε πεντήκοντα ἐκδοθέντων. Καὶ τοῦτο διότι, μακρὰν πάσης αὐτοδιατυμπανίσεως καὶ ματαίας ἀναγραφῆς ἐπαγγελιῶν, ἠθέλησε τὸ περιοδικὸν τοῦτο νὰ καταστήσῃ σιωπηλῶς μὲν ἀλλὰ καταφανέστατα τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ γνωστὸν μόνον ἐμπραγμάτως διὰ τῆς ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτοῦ ἀρθρογραφίας.

Θρησκευτικὴ ἐπιμεμελημένη διαπαιδαγώγησις τῶν ψυχῶν τῶν ὁμογενῶν διὰ κηρυγμάτων καὶ ἄρθρων, τὸ μὲν βαθέως θρησκευτικῶν, τὸ δὲ μὲ πνεῦμα λίαν εὐάρμοστον πρὸς τὴν σημερινὴν ἀνεπτυγμένην σκέψιν.

Δογματικὴ διδασκαλία τῆς ἀμωμήτου ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, διὰ θεολογικῶν μελετῶν ἐκλαϊκευμένων ὅσον ἔνεστι πρὸς φωτισμὸν τῶν πάσης ἀναπτύξεως ἀναγνωστῶν του καὶ διὰ λύσεως ἀποριῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

'Ανάπτυξις ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων ὡς ταῦτα παρουσιάζονται ἰδιαιτέρως ἐν τοῖς κοινοτικοῖς ἡμῶν σχολείοις καὶ ὑπὸ τὰς ὅλως ἐξαιρετικὰς συνθήκας τῆς λειτουργίας αὐτῶν.

Κατεύθυνσις συστηματικῆς ὀργανώσεως τῶν Φιλοπτώχων 'Αδελφοτήτων πρὸς πρακτικωτέραν καρποφορίαν αὐτῶν.

'Υπόδειξις πρακτικῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν κοινοτικῶν σκοπῶν.

Προσπάθειαι πρὸς ἐπέκτασιν τῆς δράσεως τῶν κατηχητικῶν σχολείων.

Κοινωνικὰ ἄρθρα πρὸς κατατόπισιν τῆς σκέψεως τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ τῶν φλεγόντων κοινωνικῶν προβλημάτων.

'Υποθῆκαι καὶ συμβουλαὶ πρὸς τὴν νέαν γενεὰν καὶ ρύθμισις τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιελογίαν τῆς ὁμογενείας, καὶ ἄλλα ὅμοια, ἀπετέλεσαν κατὰ τὰ δύο διαρρεύσαντα ἔτη τὸ πρόγραμμα τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Τὸ ἴδιο πρόγραμμα θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ περιοδικὸν ἀπαρεγκλίτως, ἐφ' ὅσον θὰ ἐκδίδεται τοῦτο· δὲν θὰ παύσῃ δὲ ἐκδιδόμενον, πιστεύομεν ἀκραδάντως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει 'Ελληνικὴ 'Ορθόδοξος 'Ομογένεια ἐν 'Αμερικῇ, καὶ τὰς ἐν τῇ περιπλόκῳ σταδιοδρομίᾳ αὐτῆς τύχας της μετ' ἐμπιστοσύνης ἔχει ἀνατεθειμένας εἰς τὰς χεῖρας τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία, διὰ πιστῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν Γενικῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων, ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς.

'Εκ τοῦ πολυμεροῦς δὲ τούτου σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ ὁ «'Ορθόδοξος Παρατηρητὴς» παρὰ τῇ ἐν 'Αμερικῇ 'Ομογενείᾳ, ἐξηγεῖται καὶ ὁ ποικιλόμορφος χαρακτὴρ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ συχνὰ προκαλεῖ ἀπορίας εἰς τὴν σκέψιν ἀναγνωστῶν τινων, οἵτινες, δὲν ἐμβαθύνουν σοβαρῶς εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς 'Ομογενείας, τὰς ὁποίας ἐξυπηρετεῖ τὸ περιοδικὸν τοῦτο. 'Ενῷ δὲ ἑκατοντάδας ἐπιστολὰς λαμβάνει ἡ Διεύθυνσις τοῦ «'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ» συγχαρητηρίους διὰ τὴν διδακτικωτάτην, ἐπαγωγικὴν καὶ ἐξυπηρετικὴν τῆς θρησκευτικο-φυλετικῆς μας ἰδεολογίας ἀρθρογραφίαν αὐτῆς, λαμβάνει καί τινας ἐπιστολὰς διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀποστολεῖς αὐτῶν ἐκφράζουν ἀπορίας μαρτυρούσας ὅτι δὲν ἐμβαθύνουν εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Οὕτω λ. χ. τινὲς μὲν ὑποδεικνύουσιν ὅτι πρέπει ὁ «'Ορθόδοξος Παρατηρητὴς» ὡς θρησκευτικὸν περιοδικὸν νὰ ἔχῃ ὕλην μόνον θρησκευτικήν, ἀφορῶσαν τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ψυχῶν· ἄλλοι δὲ ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ κατὰ τὸ πλεῖστον κοινωνικὰ θέματα,

διὰ τῶν ὁποίων νὰ καθοδηγῆται ἡ ὁμογένεια εἰς ὅσον ἔνεστι εὐαρμοστοτέραν συμβίωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις εἶνε μᾶλλον προηγμένη τῆς ἐξ ἧς οἱ πλεῖστοι τῶν ὁμογενῶν προῆλθον. Ἄλλοι ἀπαιτοῦσιν ὅπως εἶνε τὸ περιοδικὸν τοῦτο μόνον τερπνὸν οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα ἰσχυροποιητικὸν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐρυτάνευον εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως ἡμῶν, ἄλλοι δὲ καὶ ἄρθρα εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ζητοῦσι χάριν ὡς λέγουσι, τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία εὑρίσκει ταῦτα μᾶλλον εὐάρεστα, λησμονοῦσι δὲ ὅτι ἄνω τοῦ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου δολλαρίων ἐτησίως δαπανᾷ ἡ ὁμογένεια πρὸς συντήρησιν Ἑλληνικῶν Σχολείων ἐν Ἀμερικῇ μὲ τὸν μόνον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ μεταδώσῃ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν νέαν γενεὰν ὡς τὴν ἀρίστην πατρογονικὴν αὐτῆς κληρονομίαν.

Ἀλλ' ὁ ποικιλλόμορφος χαρακτὴρ τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» θὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς εἶνε, διότι οὗτος ἐξυπηρετεῖ κατὰ τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον μέτρον τὰς γενικὰς σοβαρὰς ἀνάγκας τῆς ὁμογενείας καὶ ὄχι ἀτομικὰς ἀντιλήψεις καὶ φιλολογικὰς προτιμήσεις. Διὰ τὸν ἴδιον δὲ λόγον ἡ ἀρθρογραφία του μεταδίδεται κατὰ τὸ πλεῖστον δι' ἁπλουστάτου γλωσσικοῦ ἰδιώματος οὕτως ὥστε οἱ πάντες ἀναγινώσκοντες νὰ ἐννοῶσι ἀκόπως τὸ περιεχόμενον αὐτῶν.

Μὲ τοιαῦτα δὲ μέσα εὑρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ συνεργασίαν μεθ' ὅλων τῶν ὀργάνων τοῦ ἡμερησίου, ἑβδομαδιαίου ἢ ἄλλως πως ἐκδιδομένου ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ τύπου, τὰ ὁποῖα ἔχοντα ἐπίγνωσιν τῆς ἰδεολογίας τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας καὶ ἀποβλέποντα εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς εἶνε ἀνεκτίμητοι παράγοντες εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς κατευθύνσεως τῆς ὁμαδικῆς σκέψεως καὶ τῶν πόθων τῆς ὁμογενείας. Τὸ ἴδιον δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν συνεργασίαν τοῦ περιοδικοῦ τούτου μετὰ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ὀργανώσεων, αἵτινες δρῶσι ἐπωφελῶς διὰ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Ἐξέχουσαν ὅμως ὡς πρέπει θέσιν εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ δίδει ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου τῆς χώρας ταύτης μετὰ τοῦ ἱεροῦ κέντρου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Παρακολουθεῖ τὴν πλήρη μυστικῶν ἱερῶν ἀγώνων ζωὴν αὐτοῦ καὶ μετ' εὐλαβείας ἀπολύτου μεταδίδει εἰς τὰ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀπόδημα τέκνα αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ δημοσίᾳ γνωστόν. Διαβιβάζει εἰς τὴν ὁμογένειαν τὰς εὐλογίας αὐτοῦ καὶ ἀνακοινοῖ αὐτῇ τὰς φροντίδας καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ πρὸς ἐπωφελεστέραν συγκρότησιν τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ἐν ἑνότητι καὶ πειθαρχίᾳ πρὸ παντὸς ἄνευ τῶν ὁποίων πᾶσα ἐνέργεια ἡμῶν ἀπὸ θρησκευτικο-φυλετικῆς ἀπόψεως εἶνε ματαιοπονία.

Οὐχ ἧττον δὲ θέτει εἰς ψυχικὴν καὶ αἰσθηματικὴν ἐπαφὴν τὴν Ὁμογένειαν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων σεπτῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων, καὶ τῆς ἀδελφῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ κρατεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀποδήμου ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Ὀρθοδόξου στοιχείου πρὸς ὅ,τι σοβαρῶς ἀφορᾷ τὰς τύχας τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἰδεολογίας.

Μὲ τοιοῦτον προορισμὸν εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς δράσεως αὐτοῦ ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», καὶ μὲ τὴν Θείαν βοήθειαν, τὰς εὐχὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιδειχθεῖσαν ἀγάπην τοῦ ἀναγνωστικοῦ αὐτοῦ κοινοῦ θὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον του.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐλίπησε μεγάλως ἡ εἴδησις τοῦ ἀπροόπτου θανάτου—κατόπιν ὀλιγοημέρου ἀσθενείας— τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου Παπαγρηγορίου, Ἐφημερίου τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐν Γιόγσταουν, Ὀχάϊο, ἐπισυμβάντος τὴν 3ην Ἰανουαρίου 1937, ὥραν 4 π. μ., εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν.

Ἡ θλιβερὰ εἴδησις ἀνεκοινώθη τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ αὐθημερὸν διὰ τηλεγραφήματος τῆς Κοινότητος.

Εἷς ἀκόμη ἐκλεκτὸς λειτουργός, προστίθεται εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀγωνιστῶν, οἵτινες ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν καθήκοντος.

Ὁ ἀείμνηστος Κύριλλος Δημητρίου Παπαγρηγορίου ἐγεννήθη ἐν τῷ χωρίῳ Πύργῳ τῆς Σάμου κατὰ τὸ ἔτος 1860.

Παρηκολούθησε μαθήματα ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σάμου καὶ μετέπειτα συνέχισε τὰς σπουδάς του ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ἀδριανουπόλεως.

Εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν ἐχειροτονήθη Διάκονος ἐν τῇ Μητροπόλει Λήμνου ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Λήμνου καὶ εἶτα Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου.

Εἰς Πρεσβύτερον ἐχειροτονήθη τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1903 ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀδριανουπόλεως παρὰ τοῦ ἰδίου Ἀρχιερέως, προχειρισθεὶς σὺν τῷ χρόνῳ εἰς Ἀρχιμανδρίτην καὶ Πρωτοσύγκελλον αὐτῆς.

Ἐπὶ δεκαοκτὼ συναπτὰ ἔτη ὑπηρέτησεν ἐν Ἀδριανοπόλει ὡς Ἱεροδιάκονος, Ἀρχιδιάκονος καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως, ἐπὶ δύο δὲ ἔτη ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου (1909—1910).

Ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1910, μὲ διορισμὸν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν Κοινότητα Πίτσμπουργ, Μασσ.

Ἐγκαταστάθη διαδοχικῶς Ἐφημέριος εἰς τὰς Κοινότητας Πίτσμπουργ, Μασσ., Μάντσεστερ, Ν. Η., Χαίβερχιλλ, Μασσ., Φὸρτ Γουόρθ, Τέξας, Σπρίνγφηλδ, Μασσ., Γουέρτον, Δ. Β., Πόρτλανδ, Μαίην, Γιονγστάουν, Ο., ἔνθα καὶ ἀπεβίωσεν.

Ἐπὶ πεντήκοντα σχεδὸν ἔτη ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς Ἀμερικήν.

Ζήσας καὶ παιδιόθεν οὕτως εἰπεῖν ἀνατραφεὶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διεκρίνετο διὰ τὴν ἱεροπρέπειαν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τὸ ἐμμενὲς τοῦ ἤθους, τὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, εὐεργετήσας παντοιοτρόπως τοὺς πολλοὺς συγγενεῖς του καὶ ἄλλους οἵτινες κατέφευγον εἰς αὐτὸν ζητοῦντες τὴν προστασίαν καὶ ὑποστήριξίν του.

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ

Εἰρηναίου Τσουρουνάκη, Ἱερ. Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ «Ἁγ. Ἀνδρέου» τοῦ Σικάγου

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ἡ σιωπή, ἡ μόνωσις καὶ ἡ μελέτη εἶναι αἱ τρεῖς μεγάλαι προαπαιτήσεις τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ εὐρείας μορφώσεως. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μόνωσις εἶναι αἱ σεμναὶ θεραπαινίδες τῆς μελέτης.

Τὰ μᾶλλον σοφὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἔχουσι γραφῇ, τὰ ἐξοχώτερα καλλιτεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔργα τοῦ πνεύματος, οἱ ρητορικώτεροι λόγοι, οἵτινες ἀπηγγέλθησάν ποτε, ἔσχον τὴν ἀρχὴν τῆς συλλήψεως καὶ τελειοποιήσεώς των ἐν τῇ μονώσει καὶ ἡσυχίᾳ.

Ἄνευ τῆς ἐσωτερικῆς περισυλλογῆς καὶ τανύσεως τῶν πτερύγων τῆς σκέψεως, οὐδὲν ἐκ τῶν μεγάλων ἔργων κατωρθώθη ποτὲ μέχρι τοῦδε.

«Ἡ συνομιλία, λέγει ὁ Ἄγγλος ἱστορικὸς Γκίμπον, 1737—1794, πλουτίζει τὴν ἀντίληψιν, ἀλλὰ ἡ μόνωσις καὶ ἡ μελέτη εἶναι τὸ σχολεῖον τῆς μεγαλοφυΐας».

Ὁ κοινὸς νοῦς τῆς ἀνθρωπότητος συνδέει ἀχωρίστως τὴν ἔρευναν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν, τὰς τέσσαρας ταύτας χάριτας, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται, προάγεται καὶ καρποφορεῖ ἡ παιδεία. Τὰ μεγαλείτερα πνεύματα τοῦ κόσμου ἀφοσιοῦνται εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐρεύνης των καὶ προπαρασκευάζονται ἀποτελεσματικῶς ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τοῦ θορύβου τῆς κοινωνίας, ἔστω καὶ ἂν ζῶσιν ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ὁ Πυθαγόρας, ὁ διδάσκαλος καὶ τὸ φῶς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἔζησεν ἐπί τινα χρόνον εἰς σπήλαιον. Ὁ Θαλῆς, τὸ φῶς τῆς Ἰωνίας, ἔζησεν ἄγαμος καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ ἠρνεῖτο τὰς προσκλήσεις τῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνων τῆς τρυφῆς καὶ τῶν πολέμων. Ὁ Πλάτων ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ Ἄλση τοῦ Ἀκαδήμου. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀφιέρωσεν εἴκοσιν ἔτη μαθητικῆς ζωῆς ὑπ' αὐτόν.

Εἶναι γνωστὴ ἡ περίοδος τῶν σπουδῶν καὶ τῆς προπαρασκευῆς, διὰ τὸ μέγα ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, οἵτινες ἤντλησαν τοὺς θησαυροὺς τῶν γνώσεων αὐτῶν διὰ τῆς σπουδῆς τῶν Γραφῶν καὶ τῶν θύραθεν συγγραφέων, οὐ μόνον ἐν Ἀντιοχείᾳ, Καισαρείᾳ καὶ Ἀθήναις, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἤρεμα καὶ γραφικὰ τοπεῖα τοῦ Πόντου καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἡσυχαστήρια τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς τὴν ὑψηλήν των ταύτην κλῆσιν, αἱ ἱεραὶ αὗται κορυφαὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὰ ὑπέροχα πρότυπα τῶν Χριστιανῶν Ἱερέων, δὲν ἀφωσιώθησαν εἰς ὥριμον ἡλικίαν οὔτε μετεπήδησαν ἐξ ἄλλων ἀγοραίων καὶ ἀγροίκων ἐπαγγελμάτων, ἀλλὰ ἡτοιμάσθησαν καὶ προηλείφθησαν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ὑπ' αὐτῶν τῶν ἁγίων γεννητόρων των.

Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ὁ Ἱερεὺς ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν ὑψηλήν του ὑπηρεσίαν, πρέπει νὰ καταστῇ τακτικὸς σπουδαστὴς τοῦ ἔργου του ἀπὸ τὴν περίοδον, καθ' ἣν νεώτατος ἔτι χειραγωγεῖται ὑπὸ τῶν γονέων καὶ διδασκάλων του, ὡς ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τιμόθεος, πρὸ πάντων ὅμως ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς χειροτονίας του καὶ ἐξῆς ὁπότε, ἐφαρμόζων τὰς γνώσεις του ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἱερᾶς του ἀποστολῆς, ἀνακαλύπτει τὰς ἐλλείψεις του καὶ αἰσθάνεται ἔτι μᾶλλον τὴν πτωχείαν τῆς πνευματικῆς του συγκομιδῆς.

Δὲν πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς πενιχρὰς καὶ παντάπασιν ἀθεολογήτους γυμνασιακάς του σπουδὰς ὁ ὑποψήφιος ἢ ἤδη κεχειροτονημένος, ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς ἀτελεῖς του γνώσεις ὁ τελειόφοιτος ἱερατικῆς, οὔτε εἰς τὰς στοιχειώδεις Θεολογικὰς τοιαύτας ὁ διπλωματοῦχος Θεολογικῆς Σχολῆς. Διότι ἁπλῆ σκέψις καὶ πρόχειρος ἔρευνα θὰ εἶναι ἀρκετὴ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν ὅτι τὸ ἀποταμιευθὲν ποσὸν τῶν γνώσεών του κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπουδῶν του, εἶναι πολὺ περιωρισμένον καὶ τὰ μάλιστα ἀνεπαρκὲς διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὑπουργήματός του.

Κατὰ τὰ ἔτη τῶν σπουδῶν μας, οὐδὲν πλέον σχεδὸν κατορθώνομεν, παρὰ νὰ μανθάνωμεν, πῶς καὶ τὶ πρέπει νὰ μάθωμεν. Τότε τίθενται τὰ θεμέλια μόνον. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς οἰκοδομῆς, εἶναι ἔργον τῆς ὑπολοίπου ζωῆς μας, ἥτις ὡς ἀντιλαμβανόμεθα εἶναι τόσον βραχεῖα, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ ἱκανοποιήσωμεν τοὺς πόθους τῆς μαθήσεώς μας.

Οὐδεὶς εὐσυνείδητος νομικός, ἰατρός, ἢ φιλόλογος εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὰς τυπικὰς καὶ στοιχειώδεις γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπέκτησε μέχρις οὗ λάβῃ τὸ πτυχίον του, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καθεκάστην ἡμέραν μελετῶν καὶ σπουδάζων τὴν ζωὴν τῆς ἐπιστήμης του ἐν τῷ παρελθόντι καὶ τὰς προόδους αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι.

Διατὶ τότε—ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων—οἱ μᾶλλον ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς καὶ τῶν τέκνων του, Ἱερεῖς, νὰ ἀποτελῶσι πένθιμον ἐξαίρεσιν, ὥστε ἄλλοι μὲν παρ' ἡμῖν—οἱ πλεῖστοι—νὰ εἰσπηδῶσιν εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἱερωσύνης ἐντελῶς ἀπαίδευτοι καὶ ξένοι ὅλως τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ ὃν ἀναλαμβάνουσιν νὰ ἐξυπηρετήσωσιν, ἄλλοι δὲ ἡμιμαθεῖς, καὶ ἄλλοι τὴν ραθυμίαν ὡς συνοδὸν εἰς τὸν βίον ἐκλέγοντες;

Πρό τινων ἐτῶν συνήντησα ἕνα ἐκ τῶν μᾶλλον εὐσυνειδήτων δικαστῶν τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Σικάγου, γέροντα μὲν τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖον δὲ τὴν ὄψιν, ὅστις μόλις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἰκόν του ἐκ τοῦ ἡμερησίου του ἔργου, κατάκοπος καὶ προφανῶς ἐξηντλημένος.

Ὁ πιστὸς οὗτος καὶ σεβαστὸς λειτουργὸς τῆς Θέμιδος μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ Γραφείου του ἀπαιτοῦσι δώδεκα ὡρῶν συνεχῆ ἐργασίαν καθεκάστην. Τὸ πλεῖστον δὲ τοῦ ὑπολοίπου χρόνου, καθ' ὃν ἠδύνατο νὰ ἀναπαύεται, δαπανᾷ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν ἀποφάσεών του.

Τὸ νὰ ἀρκῆταί τις εἰς ὅσα ἔμαθε, χωρὶς νὰ προσπαθῇ καὶ νὰ ποθῇ νὰ προοδεύσῃ, ὑπενθυμίζει τὰς διαθέσεις τοῦ πονηροῦ δούλου, ὅστις ἔκρυψε τὸ τάλαντον τοῦ Κυρίου αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν. Τοιαῦται διαθέσεις ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ὀπισθοδρόμησιν καὶ προπαρασκευάζουσι τὴν λησμονὴν τῶν μεμαθημένων καὶ τὴν μεταστροφὴν τῆς διανοίας εἰς χέρσον γῆν καὶ ἄνικμον.

Διότι καὶ ὁ μᾶλλον εὔφορος ἀγρός, μὴ καλλιεργούμενος ἐπιμελῶς καὶ τακτικῶς, θὰ πληρωθῇ ἀπὸ ἄγρια χόρτα καὶ ἀκανθώδεις θάμνους.

Ράθυμος καὶ ἀμελέτητος Ἱερεὺς ἐνδέχεται νὰ ὁμιλῇ εὐχερῶς, ἀλλ' ὁ λόγος του θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἐπιπόλαιος καὶ συνεπῶς ἀνωφελής.

Διδάσκαλος ὅστις δὲν προσπαθεῖ νὰ διατηρῇ τὰς γνώσεις του καὶ νὰ προσθέτῃ ἀδιαλείπτως νέας, ὑγιεῖς καὶ ὠφελίμους εἰς αὐτάς, εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πνευματι-

(Συνέχεια εἰς τὴν 13ην Σελίδα)

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥΣ — ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΙΣ

ΚΑΤΙ ΤΙ ΠΑΛΗΟ ΜΑ ΠΑΝΤΑ ΝΕΟ

Ἐὰν εἶσαι ἀπὸ κεῖνα τὰ πρόσωπα, πού, θέλοντας νὰ ἐπιδειχθοῦν ὅτι εἶναι συγχρονισμένα καὶ διανοούμενα ἔχουν πιασθῆ στὴν τρομακτικὴ παγίδα τοῦ σκεπτικισμοῦ, ἰδοὺ μία ζωντανὴ ἱστορία γιὰ σέ.

Ἡ Σουσάνα, ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶν ἐτῶν, θυγατέρα ἑνὸς μεγάλου ἐπιστήμονος βιολόγου, κατὰ τὴ γέννησί της ἔχασε τὴν μητέρα της. Μανιακὸς ὁ πατέρας της μὲ τὴν ἐπιστήμη του κατακλείστηκε μέσα στὸ πνιγηρὸ χημικὸ ἐργαστήριό του· εἶπε δὲ στὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε σπουδαιότερο καὶ τίποτε μεγαλύτερο στὸν κόσμον ὅλον, ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μυστήριον κεκρυμμένον ἢ θαῦμα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν.

Μὲ τέτοιες ἰδέες καταπιάστηκε νὰ δώσῃ αὐτὸς σχετικὴν ἀνατροφὴ στὸ κορίτσι του. Ἀπὸ μόλις 6-7 ἐτῶν, ποὺ ἄρχιζε κάτι νὰ καταλαβαίνῃ τὸ κρατοῦσε συνεχῶς μαζύ του. Δὲν τῶστειλε στὸ σχολεῖο, σὰν τἄλλα παιδιά, παρὰ τὸ ἐδίδασκε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅ,τι αὐτὸς μὲ τὲς στυγνὲς ἰδέες του ἐνόμιζε κατάλληλο.

Ἔτσι τὸ κοριτσάκι του ἡ Σουσάνα ἐμεγάλωνε μ' αὐτὴν τὴν πατρικὴν ἐπίδρασιν, καὶ μὴ ἔχοντας σχέσι μὲ τὸν κόσμο, ἔξω ἀπὸ τὸ χημικὸ ἐργαστήριο, ἔμαθε νὰ συμμερίζεται πλήρως τὴν τέτοια πίστι τοῦ πατέρα της. Στὴν ἡλικία, ποὺ ὅλα τὰ ἄλλα κοριτσάκια ἔπαιζαν μὲ τὲς κοῦκλές των καὶ ἐμμοῦντο στὰ παιγνίδια των τὲς μητέρες των, ἡ Σουσάνα εἶχε ἕνα ἐπιστημονικὸ μικροσκόπιο, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβαζε ὁ πατέρας της καθημερινῶς καινούργιες πλάκες μὲ ὑλικὸ γιὰ βιολογικὴ ἐξέτασι.

Μὲ τοὺς δυνατοὺς φακοὺς τοῦ μικροσκοπίου ἡ Σουσάνα ἐσπούδαζε τὰ πολύπλοκα ἀλλὰ ἀξιοπερίεργα ζωντανὰ κύτταρα καὶ ἐπίστευε ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις περικλείεται μέσα σὲ τέτοια μοντέλλα, τὰ κύτταρα, καὶ ὅτι κάθε τί στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ στὸν κόσμον ὅλον εἰμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ μὲ ἐπιστημονικοὺς τύπους καὶ νὰ καθορισθῆ καὶ νὰ περιορισθῆ εἰς αὐτούς.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε στὴ ζωὴ τῶν ὄντων—τῆς ἔλεγε ὁ μανιακὸς πατέρας της—τὸ ὁποῖον νὰ μὴν εἰμποροῦμε νὰ ἀνακαλύψουμε, ἐὰν ἔχουμε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν γιὰ τὰ πειράματά μας.

Ἦλθε ὅμως τὸ ξύπνημα.

Ἦταν δεκατριῶν ἐτῶν ἡ Σουσάνα, ὅταν ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα της σ' ἕνα μακρυνό, ξεμοναχιασμένο, χωριὸ νὰ σπουδάσουν κάτι ἔντομα. Ἡ μαγείρισσά τους, ποὺ τὴν προσέλαβον προσωρινά, μιὰ καλὴ εὐσεβεστάτη γυναικούλα, προκειμένου νὰ πάῃ μιὰ μέρα στὴν ἐκκλησία της, ἐπῆρε καὶ τὴ Σουσάνα μαζύ της. Ὅταν μπῆκαν στὴν ἐκκλησία, ἡ μαγείρισσα ἐγονάτισε καὶ προσηύχετο. Ἡ Σουσάνα δὲν εἶξερε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἐπήγαινε μὲ περιέργεια ἀπὸ μιὰ μεριὰ σὲ ἄλλη τῆς ἐκκλησίας, ἐξετάζοντας τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Δὲν εἶχε μπῆ ποτὲ σὲ ἐκκλησία ἕως τότε, καὶ δὲν εἶξερε τίποτε ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐρωτήματα τῆς ψυχῆς, τὰ ὁποῖα ἱκανοποιεῖ καὶ ἐξυπηρετεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Μὲ ὁλάνοικτα μάτια ἡ Σουσάνα παρατηροῦσε μὲ ἀπορία ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκκλησιαστικὰ σύμβολα, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὲς πλειὸ εὐγενικὲς καὶ πλειὸ δυνατὲς ψυχικὲς ἀνάγκες, καὶ δίνουν μιὰ κρυφὴ ἀπάντησι στὴν ψυχή, ὅταν ἔχῃ τὸ κλειδὶ τῆς πίστεως. Μὰ γιὰ τὴν ἐξήγησί τους καὶ τὴν κατανόησί τους ἡ ψυχὴ τῆς Σουσάνας δὲν εἶχε κανένα κλειδί.

Σταυροί, εἰκόνες, κεριά, κανδήλια, κοσμήματα, ποὺ ἐλαμποκοποῦσαν μὲ σκονισμένα ψευτοπετράδια ἄτακτα ἀραδιασμένα· χάρτινα χρωματιστὰ ἄνθη περασμένα σὲ ξεθωριασμένες γκιρλάντες, ὅλα αὐτά, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα φαινομενικὸ αἰσθηματικὸ ἀνακάτωμα, τῆς παρουσίαζαν μίαν φοβερὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ τάξιν τοῦ βιολογικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ πατέρα της, καὶ σαστισμένη ἐσκέπτετο: Τί χρειάζονται ὅλα τοῦτα ἐδῶ; Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν τέτοια πράγματα; Τί ζητοῦν νὰ εὕρουν μ' αὐτά;

Μὲ τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ἔπεσε σὲ βαθύτερες σκέ[illegible]. Γιὰ ποώτη φορὰ αἱ αἰσθήσεις τοῦ κοριτσιοῦ ἀντιμετώπιζαν τὸ σκοτεινὸ μυστήριο τῆς ζωῆς, καὶ ἠσθάνθηκε κάποιον ἄδηλον ἐσωτερικὸν τρόμον γιὰ τὸ ἄγνωστον.

Στρέφοντας τὰ μάτια πρὸς τὴ δεξιὰ μεριὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀτενίζει μιὰ γύψινη χρωματιστὴ κούκλα, μεγάλη, σχεδὸν σὲ φυσικὸ ἀνάστημα, τοποθετημένην σ' ἕνα βάθρο· τὸ τρεμάμενο φῶς τῶν κεριῶν, πέφτοντας στὸ σοβαρὸ μειλίχιο πρόσωπο τῆς κούκλας, τῆς ἄλλαζε μὲ τὲς φωτοσκιάσεις του τὴν ἔκφρασι καὶ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται καὶ συνεννοεῖται μὲ τὰ πρόσωπα, ποὺ τὴν παρατηροῦσαν. Εἶχε ὀλίγο ἁπλωμένα, μὰ τραγικὰ ἄδεια, τὰ χέρια της. Ἦταν ἄγαλμα τῆς Παναγίας τῆς Ντολορόσα Μάτερ.

Ἡ Σουσάνα τὴν κοίταζε ἐκστατικὰ καὶ ἀποροῦσε, σὰν τί νὰ χρειάζεται μία κούκλα γύψινη στὴν Ἐκκλησία; Ἤξευρε ὅτι ὁ πατέρας της μισεῖ τῆς κοῦκλες καὶ ἐθυμήθηκε ὅτι ὅταν ἦταν μικρότερη καὶ κάποιος φίλος τῆς οἰκογενείας τους τῆς εἶχε φέρει μιὰ κούκλα, ὁ πατέρας της ἐχάλασε τὸν κόσμο γι' αὐτὸ καὶ τὴν πέταξε στὰ σκουπίδια.

Ἡ Σουσάνα τότε ἦτο πολὺ μικρὴ καὶ δὲν ἐκατάλαβε διόλου περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ὅπως δὲν εἰμποροῦσε καὶ τώρα νὰ καταλάβῃ πόσον γλυκὰ αἰσθήματα ξυπνᾷ σὲ μιὰ γυναῖκα, παντρεμμένη ἢ ἀνύπαντρη, ἡ παράστασις γυναικὸς μὲ παιδάκι στὲς ἀγκαλιές της. Ἀλλὰ καὶ πόσες ἀναμνήσεις γεμᾶτες ἀγωνία φέρνει στὴ ζωὴ μιᾶς γυναικὸς ἡ εἰκὼν ἄλλης γυναίκας, ποὺ ἔχασε πλειὰ τὸ παιδί της κι' ἔχει ἁπλωμένα καὶ τραγικὰ ἄδεια χέρια. Ὁ πατέρας ἐπροφύλαγε τὴ Σουσάνα νὰ μὴν ἰδῇ θάνατον, ὅπως τὴν ἐπροφύλαγε νὰ μὴ γνωρίσῃ καὶ τὴ ζωή, καθὼς τὴν ἐγνώριζαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιά. Γιὰ τὴ Σουσάνα ὁ θάνατος ἦταν κάτι τί θεωρητικό, ἕνα φυσικὸ τέλος· καὶ εἶχε πεισθῆ πῶς πάρα πέρα δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο· οὔτε εἶχε σκεφθῆ διόλου ἰδιαιτέρως γιὰ τὸν θάνατον. Τὸν ἐδέχετο ἁπλῶς ὡς ἐπιστημονικὸν φαινόμενον. Δὲν εἶξερε ὅτι μὲ τὸ θάνατο ἡ ραγισμένη ἀπ' αὐτὸν καρδιὰ βγάζει τρομερὲς κραυγές, στὲς ὁποῖες ἡ ἐπιστήμη δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ.

Δὲν ἐγνώριζε ἡ Σουσάνα τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά. Μὰ ὅταν εὑρέθηκε μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας, ὅταν ἀντίκρυσε τὴν εὐγενεικιά, πονεμένη μορφὴ τῆς μάννας, μὲ ἁπλωμένα ἀδειανὰ χέρια, αὐτή, ποὺ ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μάνα, κάτι ἀνεξήγητο αἰσθάνθηκε μέσα στὰ στήθεια της. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ βλέμματά της ἀπὸ τὸ συμπαθὲς πρόσωπο τῆς Παναγίας, καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά της ποτὲ ἡ ἐντύπωσις, ποὺ τῆς ἔκαμε ἡ κούκλα ἐκείνη καὶ ποὺ τῆς ἐφάνηκε ὁλοζώντανη νὰ τῆς ὁμιλῇ.

Ἔτσι ἐχάραξε μέσα της τὸ αἴσθημα τῆς ἀλήθειας ἐκείνης—ποὺ ὅλοι πρέπει νὰ νοιώσουμε πρὶν ζητήσουμε νὰ βροῦ-

με τὴν εἰρήνη στὴ ζωή μας—σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ εἶνε πλατύτερη καὶ βαθύτερη ἀπὸ τὴν ἀδύνατη καὶ περιωρισμένη νόησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ξεφεύγει καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὴ θέλησί μας, ἡ ὁποία ζητάει νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἄσχετο πόσες προσπάθειες μπορεῖ νὰ καταβάλλουμε· δὲν μποροῦμε πάντα νὰ ἔχουμε τὴν ἀπάντησι στὰ μυστήρια, ποὺ περικυκλώνουν τὴ ζωή μας. Μὲ ὅλην τὴν σοφίαν μας καὶ μὲ τὴν δύναμίν μας, ἐνωρὶς ἢ ἀργά, φθάνουμε στὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον γεγονότα ἐπιστημονικὰ δὲν χωροῦν καὶ μόνον ἡ πίστις δύναται νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ πέραν τούτου ἢ νὰ μᾶς δώσῃ ἀνάπαυσιν σκέψεως καὶ ψυχῆς.

Ἔτσι ἡ Σουσάνα παρετήρησε μὲ ἀπορίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτι ἡ πίστις, ποὺ ἔλειπε ὁλότελα ἀπὸ τὸ ἄγονο, στυγνὸ βιολογικὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα της, εὑρίσκετο καὶ ἐλαμποκοποῦσε μέσα στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τῆς ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τόσο παράλογα πράγματα, σταυρούς, εἰκόνας, κανδύλια, κεριά, κοσμήματα γυάλινα, ἀγάλματα, πολυελαίους, γκιρλάντες ἀπὸ χρωματιστὰ χάρτινα ἄνθη. Μὲ αὐτὸ εἶδε ἀμέσως τὴ ζωὴ διάφορη κι' ἄρχισε νὰ ἐννοῇ τὴ σημασία, ποὺ εἶχαν μερικοὶ μυστικοὶ ψιθυρισμοί, τοὺς ὁποίους ἤκουσε σὲ διάφορες χαρὲς καὶ λύπες, ποὺ ἔβλεπε γύρω της ἀδιάφορη ἕως τότε ἀπὸ τὴν ἀσχολία της στὴ στυγνὴ ἄγονη ἐπιστήμη.

Στοὺς τύπους τῆς ἐπιστήμης δὲν εἶχε βρῇ τὸ αἴσθημα τῆς ψυχικῆς πίστεως, καὶ αὐτοὶ δὲν τῆς ἔδιναν τὴν ἔκστασι τὴν ὁποίαν αἰσθάνθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ποικιλία καὶ ἀταξία τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβόλων, ὅταν ἔρριξε τὴ ματιά της στὴν γύψινη κούκλα.

(Ἐκ τῶν τῆς Ἕλσης Ρόμπινσον, παράφρασις Ἀρχιμ. Α. Καβάδα.)

Δὲν μᾶς λέγει τί ἔκαμε ἡ Σουσάνα ἔπειτα γυρίζοντας στὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα της. Μὰ καὶ γιατὶ νὰ μᾶς τὸ εἰπῇ; Μήπως ὅλοι δὲν τὸ γνωρίζουμε; Μήπως ὅλοι μας δὲν ζοῦμε ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἀδυναμίες καὶ παρεκτροπὲς καὶ ἀπογοητεύσεις μας, ποὺ μᾶς τὲς χαΐδεύει καὶ τὲς θεριέβει ἡ πολλὴ πίστις μας πρὸς τὴ δύναμι τῆς σκέψεώς μας καὶ τῶν γνώσεών μας καὶ ἀφήνουμε τὴν ψυχή μας νὰ λιμοκτονῇ; Καὶ δὲν αἰσθανόμεθα καμμιὰ ὅλοι μας φορὰ καὶ τόσο τὸν ἴδιο τραναγμό, ποὺ μᾶς ξυπνάει ἀπὸ τὸ παραλήρημα τῆς σκέψεώς μας καὶ τῆς ἀπιστίας μας καί, ζητῶντας καὶ βρίσκοντας τὴν ἱκανοποίησι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πίστεως θέτουμε τὸ κάθε τι στὴ θέσι του στὸν ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο χῶρο τῆς καρδιᾶς μας;

Αὐτὸ θὰ ἔκαμε καὶ ἡ Σουσάνα. Θὰ εἶπε τοῦ πατέρα της, γυρίζοντας στὸ σπίτι, ὅτι ξέχωρα ἀπὸ τὲς πλάκες μὲ τὰ κύτταρα, ποὺ ἐξετάζει μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ φαντάζεται ὅτι ἐκεῖ περικλείεται ἡ ζωή, ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα στὴ ζωή, ποὺ μόνο τὸ μικροσκόπιο τῆς πίστεως μπορεῖ νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Καὶ ξέχωρα ἀπὸ τὸ στενό, ἄγονο, στυγνὸ βιολογικό του ἐργαστήριο, στὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ ἐξετάζεται κομματάκι-κομματάκι, ὑπάρχει ἕνα ἄλλο ἐργαστήριο πλατύτερο, γόνιμο, φωτόλουστο, τὸ ἐργαστήριο τοῦ σύμπαντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ ἐξετάζεται καὶ πλάθεται ὡς ὁλότης καὶ ἔχει ἀπάνω της ἄσβυστα τ' ἀχνάρια τῶν χεριῶν τοῦ Δημιουργοῦ της, τοῦ Θεοῦ.

Χωρὶς τὴν ἀναγνώρισιν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶνε, εἶνε μισὸς ἄνθρωπος.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατ. Προϊσταμένους καὶ τὰ Ἐντιμ. Διοικ. Συμβούλια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν ὑμῖν, ἀπαίτησις τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας εἶνε, ὅπως τὰ Ἱ. Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου τελῶνται ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς.

Ἡ πρᾶξις αὕτη ἐφηρμόζετο πάντοτε εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, εἶνε δὲ καὶ σήμερον ἐν ἰσχύϊ ἀπαραβάτῳ εἰς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους καὶ μὴ Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας.

Ἀτυχῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἐπεκράτησεν, ὅπως τὰ ἅγια ταῦτα Μυστήρια τελῶνται κατ' οἶκον καὶ εἰς αἰθούσας Ξενοδοχείων, μεταβαλλόμενα οὕτως εἰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου ἐθεσπίσθησαν ἄρθρα ἐν τοῖς Κανονισμοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐξεδόθησαν δὲ καὶ ἐγκύκλιοι αὐτῆς.

Μετὰ λύπης ὅμως παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη εἰς μερικὰς Κοινότητας, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ προσγιγνομένη εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν, τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ἱερεῖς ζημία ψυχικὴ καὶ ὑλική.

Ἀλλ' αἱ διατάξεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας ἔχουσι βαθυτάτην σημασίαν καὶ ἡ τέλεσις τῶν Μυστηρίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δημιουργεῖ κατάστασιν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πιστοῦ ἀξίας ἀπροσμετρήτου. Ἔχομεν δ' εὐτυχῶς λαὸν εὐσεβῆ καὶ δυνάμενον μὲ μικρὰν προσπάθειαν ἐν ἀγάπῃ νὰ διαπαιδαγωγηθῇ θαυμασίως ἐν παντί.

Δημοσιεύοντες ὅθεν τὴν παροῦσαν Ἐγκύκλιον, εἰς ἐπανάληψιν προηγουμένων, παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς Εὐλαβ. Ἱερατ. Προϊσταμένους, τὰ Ἐντιμ. Κοινοτικὰ Συμβούλια καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, ὅπως εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας ἀνεξαιρέτως τελῶνται τὰ Ἱ. Μυστήρια ταῦτα ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἡμῶν, καὶ τεθῇ τέρμα εἰς συνήθειαν, ἡ ὁποία τόσην ζημίαν ἐπιφέρει.

Ἐν Ἀστορίᾳ τῇ 22ᾳ Νοεμβρίου 1936

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Providence, R. I.

Ἔτυχα εἰς πολλὰς κηδείας. Εἷς μίαν ἀπ' αὐτὰς ὁ Ἱερεὺς τοῦ μέρους ἐκείνου πρὶν ἀναγνώσῃ τὴν συνήθη συγχωρητικὴν εὐχὴν ἀνέγνωσε τὴν Μεγάλην Συγχωρητικὴν Εὐχήν, ἥτις ἀναγινώσκεται ὑπὸ Ἀρχιερέων.

Παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσητε ἐὰν τοῦτο εἶνε ὀρθόν.

Μετὰ πλείστου σεβασμοῦ

Π. Μ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἶνε πράγματι περίεργον φαινόμενον ἡ ἐπιθυμία πολλῶν Ἱερέων νὰ ἀναγινώσκουν τὴν ἐν λόγῳ συγχωρητικὴν εὐχὴν ὄχι μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνῷ ρητῶς ἐπιγράφεται ὡς «ὑπὸ Ἀρχιερέως ἀναγινωσκομένη».

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπανειλημμένως ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι παρ' Ἀρχιερέων διὰ τῶν ὁποίων ἀπηγορεύθη νὰ ἀναγινώσκεται ἡ ἐν λόγῳ Μεγάλη Συγχωρητικὴ εὐχὴ εἰς τὰς κηδείας καὶ τὰ μνημόσυνα ὑπὸ Ἱερέων.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΤΟ 1937

ΤΟ 1937 εὑρίσκει τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς εἰς σχετικῶς εὐχάριστον θέσιν. Οἱ Ὀρθόδοξοι Ἑλληνικοὶ Ναοί, συνολικῶς, συγκεντρώνουν περισσότερον χριστεπώνυμον πλήρωμα παρὰ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἐποχὴν τοῦ παρελθόντος. Πολλοὶ περισσότεροι Ἑλληνόπαιδες τῆς Ἀμερικῆς φοιτοῦν τώρα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα παρὰ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην προηγηθεῖσαν ἐποχήν. Εἰς τὰς διαφόρους κοινωνικὰς συγκεντρώσεις καὶ εἰς τὰς διαλέξεις συγκεντρώνονται πολλοὶ καὶ ἐκ τῆς νέας γενεᾶς. Τὸ κήρυγμα ἀκούεται εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς Ἱ. Ναοὺς τοὺς ὁποίους ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ ἡ φιλοτιμία, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ πίστις τῶν ὁμογενῶν. Ἡ Νέα Γενεὰ καὶ πρωτίστως ἐκείνη ἡ ὁποία ἐφοίτησεν εἰς ἀνώτερα σχολεῖα καὶ κολλέγια, αἰσθάνεται μίαν ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ὁμογένειαν. Ἀσφαλῶς τὸ ἔτος τοῦτο εὑρίσκει τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ πολὺ προηγμένον. Καὶ ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος ἀνήκει εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τοῦτο! Ἀλλ' εἶνε καθῆκον ὅλων αὐτῶν ὅπως προαγάγουν ἀκόμη περισσότερον τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Τὸ εὐχόμεθα ὁλοψύχως.

—✣—

ΕΥΕΛΠΙΣ ΠΑΡΟΧΗ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ φιλόθρησκος ἀποθανοῦσα πρὸ καιροῦ ἀφῆκε διὰ διαθήκης χίλια πεντακόσια δολλάρια καὶ πρὸς τὴν μικρὰν ἀλλὰ πολὺ προοδευτικὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα Sault Ste. Marie, Mich. διὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ Κοινότης αὕτη διὰ τοὺς ὡραίους αὐτῆς Ἑλληνοποιοὺς καὶ θρησκευτικοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει. Μακαρίζομεν τὴν μνήμην τῆς ἀπελθούσης καὶ συγχαίρομεν τὴν Κοινότητα Sault Ste. Marie ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κληροδότημα πρὸς τὴν Ὁμογένειαν Sault St. Marie, ἀποδεικνύει δύο τινά:- Πρῶτον ὅτι οἱ μεγάλοι φιλάνθρωποι Ἀμερικανοὶ θέλουν νὰ διατηρῶμεν καὶ εἰς τὴν χώραν ταύτην τὰ μεγάλα μας ἰδεώδη ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Ὀρθόδοξοι. Δεύτερον ὅτι, ὅ,τι ἐγένετο εἰς τὴν ἐν λόγῳ Κοινότητα θα ἠδύνατο νὰ γίνῃ προκειμένου καὶ δι' ἄλλας Κοινότητας ἐὰν ἐγίνετο μία κατάλληλος, συστηματικὴ ἐνέργεια ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν, αλλὰ καὶ ἰδιαίτατα μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν πολλοὶ τῶν ὁποίων διαθέτουν περιουσίας ἀρκετὰς καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν πολλοὶ Μαικῆναι. Εις τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀλλαχοῦ Κοινότητας, πολλοὶ ὁμογενεῖς, συντάσσοντες τὰς διαθήκας των ἐνεθυμοῦντο ἀπαραιτήτως καὶ τὰ ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικά μας Καθιδρύματα καὶ ὥριζον ὑπὲρ αὐτῶν πολλάκις μεγάλα ποσά. Εἰς τὸν ζῆλον τῶν Ἱερέων, τῶν Διδασκάλων καὶ τῶν Κοινοτικῶν παραγόντων τῆς Ἀμερικῆς ἐπαφίεται ἡ περαιτέρω σχετικὴ ἐνέργεια διὰ νὰ ἀκουσθῶσι συντόμως καὶ ἄλλαι παρόμοιαι εὐγενεῖς παροχαὶ διὰ κληροδοτημάτων διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Κοινοτικῶν Καθιδρυμάτων μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ;

ΔΕΝ δυνάμεθα νὰ μὴ τονίσωμεν τὴν ὡραίαν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν, μεταξὺ ἄλλων, ἔλαβε προχθὲς μία μεγάλη Θρησκευτικὴ Ὀργάνωσις τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν ὅπως προτρέπῃ δηλαδὴ συνεχῶς τοὺς γονεῖς τῶν μικρῶν παιδιῶν ὅπως ἀποφεύγουν συστηματικῶς εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἀγοράζουν ἀθύρματα πολεμικοῦ εἴδους συμβολίζοντα τὸν πόλεμον καὶ τοὺς φόνους. Θὰ ηὐχόμεθα μόνον ἡ ἀπόφασις αὕτη νὰ μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου ὅπως καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἀποφάσεις εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ θὰ ἠθέλομεν ὅπως ἰδιαιτέρως οἱ γονεῖς προσέξουν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἀποφεύγοντες μὲ κάθε τρόπον νὰ δίδουν εἰς τὰ χέρια τῶν παιδιῶν των παιγνίδια πολεμικοῦ χαρακτῆρος, ἐνῷ ὑπάρχουν τόσα ἄλλα. Θὰ ἔπρεπεν, ἐξ ἄλλου, καὶ αἱ διάφοροι ἑταιρεῖαι αἱ κατασκευάζουσαι ἀθύρματα νὰ προσέχουν τὶ ἀθύρματα κατασκευάζουν, ἀφοῦ ἕως τώρα δὲν ὑπεχρεώθησαν διὰ νόμου. Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ συνηθίζουν ΜΟΝΟΝ εἰς παιγνίδια ὡραῖα καὶ ἤρεμα καὶ διδακτικὰ διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν καταλλήλως. Ὅταν τὰ τέκνα μας ἀπὸ μικρὰ ἀρχίζουν νὰ παίζουν μὲ ὅπλα καὶ μὲ ρόπαλα καὶ μὲ ξίφη καὶ μὲ πολεμικὰ τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα, τότε ὑπάρχει πραγματικὸς φόβος νὰ ρέπουν πρὸς τὰς ἔριδας καὶ τὰ μαλώματα καὶ τοὺς πολέμους ὅταν μεγαλώσουν. Τὰ παιδικὰ παιγνίδια ἔχουν καὶ παιδαγωγικὸν σκοπὸν καί, ἑπομένως, θὰ ἔπρεπε νὰ δίδηται μεγίστη προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν τῶν παιδιῶν.

—✣—

ΣΗΜΕΙΑ ΕΥΟΙΩΝΑ

ΚΑΙ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τῶν Ἀρθροπαραγράφων τούτων ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι, τελευταίως ὠργανώθησαν καὶ ἀνεγνωρίσθησαν πρὸ ἑβδομάδος ἐκ μέρους τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πέντε ἀκόμη Ἑλληνικαὶ Ὀρθόδοξοι Κοινότητες ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ὡραία αὐτὴ κίνησις μᾶς κάμνει νὰ θαυμάσωμεν ὡρισμένως τὴν ζωτικότητα τῆς φυλῆς μας, ἐπιθυμούσης, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ διατηρήσῃ τὰ ἰδεώδη της καὶ νὰ καταστῇ πρότυπον καλῶν καὶ χρηστῶν καὶ φιλονόμων πολιτῶν ἐν τῇ φιλοξένῳ ταύτῃ καὶ μεγάλῃ χώρᾳ. Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς Ὁμογενεῖς, ἐνῷ προσπαθοῦν μετὰ κόπου ὄχι ὀλίγου νὰ στηριχθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς των, νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐγείρουν, ἐκ παραλλήλου, καὶ κέντρα σχολικὰ καὶ εὐκτηρίους οἴκους ὑπὲρ τῶν ὁποίων καὶ συνεισφέρουν συνεχῶς ποσὰ ἀρκετά. Ἡ λέξις «ἡρωϊσμὸς» θὰ ἦτο ἴσως ἡ μετριωτέρα λέξις μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδυνάμεθα ἴσως νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν πρᾶξιν αὐτήν. Ἐκφράζοντες τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ὀργανωτικὴν κίνησιν, ἐν Ἀμερικῇ, ἐπιθυμοῦμεν νὰ εὐχηθῶμεν ὅπως ὁ ζῆλος αὐτὸς διατηρηθῇ ἀμείωτος καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ ὅπως αἱ νεωστὶ ὀργανούμεναι Κοινότητες ὀργανωθῶσι κατὰ τρόπον εὔστοχον καὶ καλον καὶ μὴ ἐπιτρέποντα ἐνοχλήσεις. Διότι εἶνε γνωστὸν τὸ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας «ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές», υηλ. ὅταν ἀρχίζῃ ἐν ἔργον πρέπει νὰ φροντίζωμεν ἡ ἀρχὴ πρὸ παντὸς νὰ γίνῃ καλή.

Θεοδ. Κοκκινάκη, Δ. Θ.

ΜΕΘ' ΗΜΩΝ Ο ΘΕΟΣ

«Καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ».

Ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου εἶναι ἕνα θαυμάσιον ἐμβατήριον εἰς τὸ ὁποῖον θριαμβευτικὰ ὑποκρούεται ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θείου Λόγου. Εἰς τὴν προφητείαν αὐτὴν παρίστανται τὰ γεγονότα τοῦ ἀπωτάτου μέλλοντος ὡς παρόντα, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἀναγνώστης χάνει καὶ ἀπόστασιν καὶ χρόνον.

Τὸ θαυμάσιον πρόσωπον καὶ ἡ γέννησις τοῦ Ἐμμανουήλ, ὁ εὐεργετικὸς αὐτοῦ βίος, ὁ ἐξιλαστήριος θάνατος, ἡ θριαμβευτικὴ καὶ αἰώνιος αὐτοῦ βασιλεία, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πρὸ παντὸς ἡ αἰώνιος κυριαρχία τοῦ Μεσσίου, εἶναι τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσει εἰς πολλὰ κεφάλαια τῆς προφητείας του λεπτομερῶς καὶ μὲ σαφήνειαν καὶ θαυμασίαν ἁπλότητα.

Διὰ τὴν θαυμασίαν πλοκὴν τῶν προφητικῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν ποιητικὴν ἔξαρσιν, τὸν εὐαγγελικὸν στοχασμὸν καὶ τὴν δαψιλῆ τοῦ λόγου καλλιέπειαν ὁ Ἡσαΐας ἐθεωρήθη ὡς ὁ μέγιστος τῶν Ἑβραίων Ποιητῶν καὶ Προφητῶν, ὑπὸ δὲ τῶν Χριστιανῶν δικαίως ἀνεκηρύχθη «Εὐαγγελικὸς Προφήτης» ἡ δὲ προφητεία του «κατὰ Ἡσαΐαν Εὐαγγέλιον» ἐχαρακτηρίσθη.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκδηλωτικώτερα σημεῖα τῆς θαυμαστῆς ταύτης προφητείας τοῦ Ἡσαΐου περιλαμβάνεται εἰς τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς πρὸ τῶν Χριστουγέννων Κυριακῆς, τὸ ὁποῖον, μετὰ τὴν καταγραφὴν τῶν γενεῶν, φέρεται ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὸν Ἰωσὴφ ὡς ἀπόδειξις τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου. «Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανοήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Οἱ προφητικοὶ αὐτοὶ στίχοι εἶναι τὸ θριαμβευτικὸν ἐμβατήριον τὸ ὁποῖον 800 ἔτη πρὸ τῆς πραγματικότητος ὑπέκρουσεν ἡ προφητικὴ λύρα τοῦ Ἡσαΐου. Εἶναι τὸ ἄγγελμα τῆς ἐπικοινωνίας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς σαλπίζει ὡς γεγονὸς τοῦ μέλλοντος, ἡμεῖς τὸ γνωρίζομεν ὡς γεγονὸς τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν τὰ ὑπεσχημένα, νὰ μαρτυρήσωμεν τὴν παρουσίαν Του, νὰ δείξωμεν τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς Του, νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ Αὐτοῦ, νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν δύναμίν Του νὰ ἀναλύσωμεν τὸ ἔργον Του, τὸν σκοπόν Του, τὸ πρόγραμμά Του.

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Ὅτι ἔχομεν Κυβερνήτην καὶ Ἀρχηγόν, Ἐξουσιαστήν, θαυμαστὸν σύμβουλον τὸν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης.

«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς» τῆς ἀγάπης. Ἡ μυσταγωγία τῆς ἀγάπης μᾶς ἀνάγει πρὸς Αὐτόν. Μᾶς ἐξευγενίζει τοὺς σκοπούς, μᾶς ἁγιάζει τὰς κατευθύνσεις. Ἑνώνει τὸ εἶναι μας μετὰ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγάπης ὑπάρχει πάντοτε ὁ Θεός. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγαπώσης καρδίας ἐκδηλοῦται ἡ Θεία παρουσία, τὸ κορύφωμα καὶ ἡ συγκεφαλαίωσις πασῶν τῶν ἀξιῶν. Ἰδοὺ διατὶ ἔχει μεγάλην ἀξίαν ἡ ἀγάπη διὰ τὴν καρδίαν. Ἔχει ἀξίαν τὸ ἄνθος χωρὶς εὐωδίαν καὶ ὁ ἥλιος χωρὶς θαλπωρήν; Ἔχει ἡ θάλασσα μεγαλεῖον χωρὶς κυματισμούς; Ἔχει τὸ σύμπαν ἐκθαμβωτικὴν γοητείαν χωρὶς ἁρμονίαν; Ὅ,τι εἶναι ἡ εὐωδία διὰ τὸ ἄνθος, ἡ θαλπωρὴ διὰ τὸν ἥλιον, ἡ ἁρμονία διὰ τὸ σύμπαν, εἶναι καὶ ἡ ἀγάπη διὰ τὴν καρδίαν. Διὰ τῆς ἀγάπης ἡ καρδία δύναται νὰ ζήσῃ ζωὴν ἠθικῆς ὡραιότητος. Αἰσθάνεται ἀνατάσεις πρὸς ἀνωτέραν λειτουργίαν. Τὴν κινοῦν ἀδιάπτωτοι ἀναπάλσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον, πρὸς τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης εἶναι τὸ «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Εἶναι ἡ ἀδιάπτωτος πρὸς Αὐτὸν πίστις, ἡ ὁποία γεννᾷ ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις καὶ καθιστᾷ διαυγεῖς τὰς ἀνωτέρας λειτουργίας τοῦ νοῦ. Δι' αὐτῆς ἡ ψυχὴ διαχέεται ἀπὸ ζωηρὰς καὶ μονίμους συγκινήσεις. Ὁ δὲ νοῦς ὁδηγεῖται εἰς τὸ πνευματικὸν βάθος τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀτόμων, καὶ ἐξακριβώνει τὴν μυστικὴν σύνδεσιν τὴν ὁποίαν κατεργάζεται ὁ Θεὸς μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας.

Ὅταν ἡ συνείδησις εἶναι καθαρά, ὅταν ἡ καρδία διαχέεται ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς Θείας ἀγάπης, ὅταν ὁ νοῦς κατευθύνεται ὑπὸ τῆς πίστεως, τότε τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς διαβλέπει τὴν παρουσίαν τοῦ Θείου εἰς τὸν κόσμον. Τότε εἰς τὸν Ἰησοῦν εὑρίσκομεν τὴν σύνθεσιν τοῦ Θείου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου. Τότε τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου τελείως ἀποκαλύπτεται καὶ τὸ «χρόνους αἰωνίους σεσιγημένον» ἐπὶ τῶν δωμάτων κηρύσσεται. Αἱ σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου κατανοοῦνται πληρέστατα, αἱ προφητεῖαι ἐφαρμόζονται, αἱ ὑπὲρ φύσιν ἐνέργειαι τοῦ Κυρίου ἑρμηνεύονται καὶ ὁ ἄνθρωπος βεβαιοῖ τὸν Ἡσαΐαν ψάλλοντα τὸ «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Ἀλλ' ὅταν ὁ νοῦς θολωθῇ καὶ ἡ συνείδησις πωρωθῇ, ὅταν ἡ καρδία σκληρυνθῇ καὶ ὁ λόγος διαστραφῇ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἑστίαν τὴν Θείας ἀγάπης, τότε κυριαρχεῖ εἰς τὴν καρδίαν του ἀντὶ τῆς ἀγάπης τὸ μῖσος. Ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀντὶ τῆς πίστεως ἡ ἀπιστία. Ἀντὶ τῆς ἐφέσεως πρὸς τὰ ἰδεώδη ἡ ἀποστροφή. Ἀντὶ τῆς ἀληθείας τὸ ψεῦδος.

Τότε οἱ πόθοι μας καὶ αἱ ὀρέξεις μας, οἱ συλλογισμοί μας καὶ οἱ στοχασμοί μας, αἱ ἀπολαύσεις μας καὶ αἱ κατευθύνσεις μας, φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς δοκιμασίας. Τότε μένομεν ἄνευ βάσεως, ἄνευ ἔρματος ἠθικοῦ, πνευματικοῦ, ἰδεώδους. Τὰ ἔργα μας, ἡ Ἐπιστήμη μας, αἱ ἐκζητήσεις μας, δὲν μᾶς προσφέρουν ἱκανοποίησιν.Δὲν μᾶς ἐμπνέουν βαθυτέραν ἐλπίδα. Δὲν προσδίδουν εἰς τὸν χαρακτῆρά μας, εἰς τὴν προσωπικότητά μας πραγματικὴν δύναμιν καὶ οὐσιαστικὴν ἀνωτερότητα. Ἀποδεικνυόμεθα τυφλοὶ εἰς τὰ φῶτά μας. Ἀβέβαιοι εἰς τὰς γνώσεις μας. Ἐπισφαλεῖς εἰς τὰς κρίσεις μας. Αἱ ἀνησυχίαι μᾶς κατασπαράζουν. Αἱ θλίψεις μᾶς καταφθείρουν καὶ τὰ πάθη δεσπόζουν ἐπὶ τῆς ὑποστάσεώς μας, διότι δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Καὶ τότε ποία θὰ εἶναι ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διατελοῦν μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ εὑρίσκονται εἰς διάστασιν μετ' Αὐτοῦ καὶ δὲν πιστεύουν εἰς τὸ ὄνομά Του;

Τότε ἡ κοινωνία μας γίνεται συγκρότημα ἀνερματίστων παραδοξολόγων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὸ φῶς εἰς τὸ σκότος. Τὴν ζωὴν εἰς τὸν θάνατον. Τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ ψεῦδος. Τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν δουλείαν τῶν ἐπιπολαίων δογμάτων, τῆς ὑλιστικῆς σκέψεως, καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Τότε γινόμεθα σύστημα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦμεν τὴν εὐτυχίαν ἐκεῖ ὅπου θάλλει ἡ κακία, τὸ ψεῦδος, ἡ ὑποκρισία, ἐκεῖ ὅπου αἱ ἀπόβλητοι ἀπολαύσεις τονίζουν τὴν θλι-

βερὰν ἐπῳδὸν εἰς τὸ ἄσμα τῆς ζωῆς, διότι δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Τότε ἡ ἀδικία εἶναι ἡ εὐγενεστέρα ἔκφανσις τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπάτη γίνεται σκοπός μας. Ὁ δόλος γίνεται πόθος μας. Ἡ ἐξόντωσις τοῦ πλησίον μας γίνεται τὸ ἰδεῶδές μας. Ἡ προσβολή, ἡ ἀτίμωσις, ὁ ἐκθιασμὸς γίνονται αἱ ἀσχολίαι μας, διότι δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.»

Μακρὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Οἰκογένεια, ἡ μικρογραφία τῆς Κοινωνίας, χάνει τὴν ἁρμονίαν της, τὸν σεβασμόν της πρὸς τὰς πολιὰς παραδόσεις της. Παραλύει τὸ συγκρότημά της. Δὲν συγκρατοῦνται τὰ μέλη της. Ἀφανίζεται ἡ ἱερότης της. Ἀνατρέπονται οἱ Ἐφέστιοί της. Ἐλλείπει τὸ μεγαλεῖόν της, ἡ ἐπιβολή της, ἡ ἀποστολή της. Ἐκτροχιάζεται. Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα ὅταν δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Καὶ οἱ νέοι, ἡ καρδία τῶν ὁποίων πρέπει νὰ αἰσθάνεται δυνατὸν τὸν ἱερὸν παλμὸν τῆς ἀνωτέρας ζωῆς καὶ τὴν γοητείαν τῆς πνευματικῆς συγκινήσεως, τῆς Θείας πνοῆς, ὅταν εἶναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ χάνουν τὸ ἀληθὲς νεανικὸν σφρῖγος. Καταστρέφουν τὴν ὡραιότητα τῆς ψυχῆς των. Γίνονται θύματα τῆς αὔριον. Οἱ νέοι ὅταν δὲν κατορθώνουν ἑνωρὶς νὰ γεννήσουν εἰς τὴν ψυχήν των σκέψιν ἁγνοτέρας ζωῆς, ὅταν τρέφουν τὸν νοῦν μὲ χυδαῖα ἀναγνώσματα, ὅταν διψασμένοι ἀπὸ χαρὰν δὲν προσέξουν τὰς παγίδας καὶ ὅλον τὸ χυδαῖον σύμπλεγμα τῶν ἐλκυστικῶν προκλήσεων, ὅταν εἰς τὸ θριαμβευτικὸν ξεκίνημα τῆς ζωῆς των δὲν θελήσουν νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός των τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τῆς Διδασκαλίας τοῦ Ἐμμανουήλ, γίνονται ἀθύρματα καὶ παίγνια, γίνονται π ρ ά γ μ α τ α χωρὶς ἀξίαν. Εἶναι ἄνθρωποι χωρὶς περιεχόμενον, χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς καρδίαν, χωρὶς εὐγενεῖς παλμούς. Εἰς τὴν ζωὴν τοὺς ἀναμένει τὸ ναυάγιον. Εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ ἀποτυχία. Εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡ τραγωδία. Ἰδοὺ τὸ κατάντημα, νέοι, ὅταν δὲν εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Ἂν τὸ κορύφωμα τῶν ἐκζητήσεων ὅλων μας, μικρῶν καὶ μεγάλων, εὐπαιδεύτων καὶ ἀπαιδεύτων, ἔγκειται εἰς τὴν γνῶσιν τῆς εὐτυχίας, ἂς μάθωμεν ὅτι εὐτυχία, γαλήνη τῆς συνειδήσεως, μακρὰν τοῦ Θεοῦ εἶναι χίμαιρα, εἶναι πραγματικὴ οὐτοπία. Ἂς μάθωμεν ὅτι αἱ ἀπολαύσεις τῆς μακρὰν τοῦ Θεοῦ βιωτῆς μας εἶναι προάγγελος τῆς δυστυχίας μας. Τὰ ἄσματά μας εἶναι τὰ προανακρούσματα τῶν θρήνων μας. Ἡ εὐθυμία μας καὶ τὰ γέλοια μας εἶναι τὰ προοίμια τῆς μελλοντικῆς μας ἀθλιότητος.

Ἂς παύσωμεν λοιπὸν νὰ ζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Διότι, ἐνῷ θ' ἀναμένωμεν νὰ ἀνατείλῃ μία ἡμέρα ἀνέσπερος, θὰ νυκτώσῃ μία νύκτα ἀναύγητος,, μεγάλη, κατὰ τὸν ποιητήν «ἀστραπόβροντα καὶ μπόρες». Νύκτα διὰ τὴν ψυχὴν ἐπικίνδυνος, διὰ τὴν συνείδησιν ὀλεθρία. Νύκτα ἡ ὁποία μαραίνει τὸ αἴσθημα καὶ καταστρέφει τὴν γυμνότητα τῆς καρδίας, ἡ ὁποία παύει νὰ εἶναι τὸ κέντρον καὶ τὸ βάθος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει κάθε εὐγενὴς ὁρμὴ καὶ κάθε ἀνωτέρα πνοή.

Ἐὰν ὑπὸ τοιαύτην νύκτα ζῇς, ἀναγνῶστά μου, προσπάθησε νὰ πλησιάσῃς τὴν αὐγήν. Ὑπάρχει τρόπος νὰ διαλυθῇ τὸ σκότος. Γνωρίζεις τὸν Ἐμμανουήλ; Ἐὰν ὄχι προσπάθησε νὰ τὸν ἐνθυμηθῇς. Πλησίασέ Τον καὶ τὸ ἀναύγητο σκότος σου θὰ μετατραπῇ σὺν τῷ χρόνῳ εἰς διαύγειον φῶς. Ἀμέσως θὰ ἀρχίσῃ νὰ λαμπρύνῃ τὸν ὁρίζοντα τῆς ψυχῆς σου τὸ λυκαυγὲς τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ λύπη σου θὰ γίνῃ χαρά. Τὰ δάκρυά σου θερμὰ θὰ αὐλακώσουν τὰς παρειάς σου. Θὰ καθαρίσουν τὴν ἀχλὺν τῶν ὀφθαλμῶν σου, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀτενίσουν τὸ ἔκπαγλον φῶς τῆς θείας ἀγάπης.

Ἀναγνῶστά μου. Ἐὰν ποθῇς τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν, ἐὰν διψᾷς τὴν χαράν, ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς ἄνθρωπος ἀνώτερος, ἄνθρωπος μὲ ἀληθῆ πολιτισμόν, καὶ εὐγένειαν, «συναλλάγηθι τῷ Θεῷ».

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου θὰ σοὶ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον τῆς συναλλαγῆς. Ἡ ἀγάπη μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις θὰ σοὶ δοθῇ ὡς ὁδηγός. Καὶ ἡ προσευχή, ἡ ἀληθής, ἡ εἰλικρινὴς, ἡ θερμή, ἂς σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας. Καὶ τότε θὰ δύνασαι νὰ βεβαιοῖς τὴν προφητείαν τοῦ Ἡσαΐου καὶ λέγεις, πράγματι εἶναι «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Τότε σκιρτῶν ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ περιφρονῶν τὰς ἀντιξοότητας τῆς ζωῆς θὰ ψάλλῃς μετὰ τοῦ Παύλου ἀγαλλόμενος «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν τὶς καθ' ἡμῶν;» Θὰ λέγῃς μὲ τὸν Ψαλμῳδὸν «Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσῃ μοι ἄνθρωπος;» «Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, ὁ ρυσάμενος τὴν ψυχήν μου ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοὺς πόδας μου ἐξ ὀλισθήματος».

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκδρομὴ τῆς Φιλοπτ. Ἀδελφότητος Ἑλληνίδων Ἀμερικῆς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἑλληνίδων ἐν Ἀμερικῇ. συναισθανόμενον τὴν ἀποστολὴν τοῦ Γυναικείου Ἑλληνικοῦ κόσμου ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ, ἀπεφάσισε ἐν τακτικῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ ὅπως διοργανώσῃ ἐκδρομὴν εἰς Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν, ἵνα προσκυνήσῃ τὰς δύο μεγάλας Μητέρας, Ἐκκλησίαν καὶ Πατρίδα, καὶ λάβῃ ἐκεῖθεν εὐλογίαν καὶ δύναμιν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου τῆς Ὀργανώσεως ἡμῶν.

Ἡ ἐκδρομὴ θὰ λάβῃ χώραν σὺν Θεῷ, περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου ἢ ἀρχὰς Ἰουλίου, ἐλευσομένου ἔτους 1937, θὰ ἔχῃ δὲ ὡς κεντρικὰ σημεῖα προσκυνήματος τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Εὐαγγελίστριαν τῆς Τήνου.

Γνωρίζουσαι, ὅτι ἡ ἀγγελία αὕτη θὰ προξενήσῃ εἰς τὰς ἀγαπητὰς ἀδελφὰς ἡμῶν καὶ τὴν Ὁμογένειαν βαθύτατα εὐλαβικὰ αἰσθήματα, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰ 250 Τμήματα τῆς Ὀργανώσεως ἡμῶν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐν γένει Γυναικείαν Ἑλληνικὴν Ὀργάνωσιν καὶ Σωματεῖον ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως ἑτοιμασθῶσι ψυχικῶς διὰ μίαν προσπάθειαν ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῆς ἐκδρομῆς, τὸ ὁποῖον καταρτιζόμενον παρ' Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Τζίνας Ψιακῆ Ἀντιπροέδρου, Ἐριφίλης Βραχνοῦ Ταμίου, τῶν Συμβούλων Ἀλ. Φάλμπου, Ἀνδρομάχης Χήρα, Αὐρηλίας Κομπάτη, Ἀγγελικῆς Μπεκιαροπούλου καὶ ἡμῶν, θέλει ἐξαγγελθῇ λίαν προσεχῶς καὶ ἀποσταλῇ μὲ ἰδιαιτέραν ἐγκύκλιον πρὸς ὅλα τὰ Τμήματα.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου, 1936.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἡ Ἀντιπρόεδρος
ΟΛΓΑ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

Ἡ Γραμματεύς
ΕΛΠΙΝΙΚΗ Λ. ΖΩΓΚΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ παιδιὰ τοῦ Σχολείου μου, ὅπως σᾶς εἶπα στὸ προηγούμενο φύλλο, ἄρχισαν πειὰ νὰ γίνωνται φρόνιμα καὶ εὐπειθῆ, νὰ μοῦ δείχνουν σεβασμό, νὰ μὲ περιβάλλουν μὲ ἀγάπη. Πολλὲς φορὲς μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ νοιώσω στὴν ψυχή μου ἕνα γλυκὸ αἴσθημα, τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο, ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μας ὅταν βλέπουμε ὅτι καρποφοροῦν οἱ κόποι μας· γι' αὐτὸ ὄχι μόνο δὲν μὲ κούραζε πειὰ τὸ Σχολειό, ἀλλὰ ἦταν γιὰ μένα ἕνα ἀνακουφιστικὸ καταφύγιο.

Τί θὰ μποροῦσε νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἐδοκίμαζα, ὅταν πηγαίνοντας στὸ σχολειὸ ἔβλεπα νὰ μὲ περιμένουν στὴν πόρτα τὰ παιδιὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως, νὰ τρέχουν πρὸς ἐμένα μὲ ἀνοιγμένα τὰ χεράκια τους, ἕτοιμα ἄλλο νὰ μοῦ πάρῃ τὴ τσάντα μου καὶ ἄλλο νὰ μὲ περιποιηθῇ ὅπως μποροῦσε, καθὼς καὶ ἡ ἔκπληξις ποὺ μὲ περίμενε κάποιο βράδυ, ὅταν σχολάζοντας εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου τὸ Τζίμη—τὸ παιδὶ γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα, τὸ ἄλλοτε ἄτακτο, νὰ παρατηρῇ ἕνα συμμαθητή του γιατὶ μιλοῦσε στὸ μάθημα καὶ μὲ στενοχωροῦσε!

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γιὰ τὸ δάσκαλο γλυκύτερα ἱκανοποίησις ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ γύρω του τὶς τρυφερὲς ὑπάρξεις νὰ τὸν γεμίζουν μὲ βλέμματα ἀγάπης. Νὰ βλέπῃ πῶς δημιουργεῖ καινούριους ἀνθρώπους, πῶς πλάθει μόνος του τὴν παιδικὴ ψυχούλα, τὴν ἁπαλὴ σὰν τὸ κερί, καὶ πῶς τῆς δίνει αὐτὸς τὸ ὥμορφο σχῆμα ποὺ θέλει.

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ἡ μόνη συνταγὴ ποὺ σᾶς συνιστῶ, ἡ μόνη ἀλάνθαστος μέθοδος γιὰ νὰ σᾶς χαρίζῃ τὸ γλυκὸ ξεκούρασμα εἶναι τὸ νὰ μπορέσετε νὰ ἀγαπήσετε μὲ ὅλη τὴν καρδιά σας τὸ σχολειό. Πείσετε τὸν ἑαυτόν σας πῶς ἐργαζόμενοι στὸ σχολειὸ δὲν κάμνετε ἕνα καταναγκαστικὸ ἔργο. Ἀφοσιωθῆτε στὸ σχολειό. Ἀφῆστε τὴν ἀγάπη σας νὰ φανῇ, νὰ τὴ νοιώσουν τὰ παιδιὰ καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς μικροὺς ὑπηκόους σας, νὰ δεθοῦν μαζύ σας μὲ τοὺς πειὸ δυνατοὺς δεσμοὺς τῆς στοργῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

Ἂν ξέρατε πόση αὐταπάρνησι ἔδειξα ἐγὼ στὸ σχολειό! πόσες θυσίες ἔκαμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φέρω τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ σήμερα ὅλοι θαυμάζουν στὸ σχολειό μου. Ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ χαρακτηρίζομαι ὡς περιαυτολόγος. Τὸ δικαίωμα ὅμως τῆς περιαυτολογίας μοῦ τὸ δίνει τὸ γεγονὸς ὅτι σᾶς ἀπέκρυψα τὴν ταὐτότητά μου καὶ κρύβοντας τὸ ὄνομά μου, μπορῶ νὰ διακηρύξω ὑπερηφάνως πῶς ἔκαμα τὸ πᾶν γιὰ τὸ σχολειὸ τῆς Ἀμερικῆς, πῶς τὰ παιδὰ ποὺ παρέλαβα τὰ μετέβαλα τόσο πολύ, ὥστε οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς τους ὁμολογοῦν πῶς τοὺς ἔκαμα τὴ μεγαλείτερη εὐεργεσία.

Μεταχειρίσθηκα πολλὰ μέσα μὲ ποικίλες λεπτομέρειες καὶ ἀκόμα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πῶς πολλὲς φορὲς δὲ φάνηκα πολὺ πιστὴ σὲ μερικὲς διατάξεις τῆς παιδαγωγικῆς, εἶχα ὅμως θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἀκοῦστε τώρα καὶ μιὰ μικρή μου μέθοδο, τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς, καὶ ἡ ὁποία μὲ ἐβοήθησε πολὺ στὴν ἡσυχία τῆς τάξεως, παρ' ὅλο ποὺ φαίνεται ἀστεῖα.

Πολλὰ παιδιά, ὅπως ξέρετε, δὲν συμμορφώνονται οὔτε μὲ τὰ ὡραῖα λόγια μας, οὔτε μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὴ γλυκύτητα τῶν τρόπων μας, δὲν δείχνουν δὲ οὔτε ἴχνος φιλοτιμίας πάνω στὸ ὁποῖο θὰ μπορούσαμε νὰ στηρίξωμε ἐλπίδα βελτιώσεως. Στὰ παιδιὰ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ παιδαγωγικὰ μέσα, τὴν ποινὴ ἢ τὴν ἀμοιβή. Τὸ πρῶτο ὅμως, δηλαδὴ ἡ ποινή, εἶνε κάτι ποὺ πρέπει ἀναμφισβητήτως νὰ τὸ ἐξευγενίσετε εἰς τὸ Ἑλληνικὸ σχολειὸ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ βάρβαρη ποινή, καθὼς κατάλαβα, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐξαγριώνει τελείως τὰ παιδιὰ ἐδῶ καὶ τὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντά μας, μὰ καὶ ἡ ἀμοιβὴ πάλι πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη περίσκεψι.

Ἡ νεωτέρα παιδαγωγικὴ ἀπαγορεύει τὶς συχνὲς ἀμοιβές, τοὺς ἐπαίνους, τὰ βραβεῖα, τὶς τιμητικὲς θέσεις, τιμητικοὺς καταλόγους κλπ.

Ἐγώ, στὴν ἀπόγνωσί μου γιὰ τὴ συμμόρφωσι τῶν παιδιῶν παρέλειψα τὲς ἀπαγορεύσεις αὐτὲς τῆς παιδαγωγικῆς καὶ ἐφήρμοσα κάτι ποὺ σᾶς συνιστῶ ἀπολύτως.

Ἐκρέμασα στὴν τάξι ἕνα μεγάλο ἄσπρο χαρτόνι μὲ φανταχτερὰ ζωγραφισμένα περιθώρια, γιὰ νὰ τοῦ δώσω μεγαλείτερα ἀξία, καὶ σ' αὐτὸ ἔγραψα τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν κατὰ τάξεις. Ἐδήλωσα κατόπι πῶς ὅποιο παιδὶ κατορθώσει νὰ καθήσῃ σὲ ὅλη τὴ διδακτικὴ ὥρα μὲ πλεγμένα τὰ χέρια, θὰ κερδίσῃ μιὰ κόκκινη τελεία πάνω στὸ τιμητικὸ ὡραῖο χαρτόνι. Ἐὰν ὅμως συμβῇ νὰ τοῦ ἀπευθύνω μιὰ ἐρώτησι ἢ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ ἐπαναλάβῃ κάτι ποὺ εἶπα καὶ δὲν τὸ ξέρει χάνει κάθε δικαίωμα τῆς κόκκινης τελείας. Τοὺς ἐξήγησα ἐπίσης, πῶς ὅταν οἱ τελεῖες γίνουν δέκα, θὰ πέρνῃ τὸ παιδὶ ἕνα δελτίο τιμητικὸ γιὰ νὰ τὸ φέρνῃ στοὺς γονεῖς του καὶ ἂν τὰ δελτία γίνουν δέκα, θὰ πέρνῃ ὡς δῶρο μιὰ μικρούλα Ἑλληνικὴ σημαία, ἢ ἕνα Ἑλληνικὸ γεωγραφικὸ χάρτη.

Ὁμολογῶ πῶς ἡ πρᾶξίς μου ἦταν ἀντιπαιδαγωγικὴ καὶ πολὺ ἀντιψυχολογικὴ γιατὶ ἐπὶ μιὰ ὥρα σχεδὸν μετέβαλα τὸ παιδὶ σὲ ἄγαλμα· εἶχα ὅμως ὑπ' ὄψει μου νὰ καταργήσω τὸ σύστημα αὐτὸ ὅταν θὰ ἔφθανε στὸ σημεῖο νὰ γίνῃ ἕξις. Πράγματι. Τὸ παιδὶ γιὰ νὰ πάρῃ τὶς δέκα κόκκινες τελεῖες, ἔπρεπε νὰ καθήσῃ εἰς προσοχὴ ἐπὶ δέκα διδακτικὲς ὧρες καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ δέκα δελτία, ἔπρεπε ἡ ἔντασις τῆς προσοχῆς του νὰ δεκαπλασιασθῇ.

Ἡ ἄσκησις αὐτὴ στὴν πειθαρχία μοῦ ἔφερε λαμπρὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὰ παιδιά· ὕστερα ἀπὸ τὴ συνεχῆ αὐτὴ ἐπανάληψι ἐσυνήθισαν πειὰ καὶ τοὺς ἔγεινε ἕξις τὸ νὰ πλέκουν τὰ χέρια καὶ νὰ σιωποῦν μόλις ἄρχιζε τὸ μάθημα.

Δοκιμᾶστέ το καὶ ἀσφαλῶς θὰ εὐγνωμονῆτε τὴν ἄγνωστη συνάδελφό σας, ποὺ σᾶς μιλεῖ ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ ποὺ ἐλπίζει νὰ συνεχισθῇ καὶ σὲ ἄλλα ἀκόμη φύλλα ἡ παιδαγωγικὴ συζήτησις.

Α. Τ.

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», στερεῶς δεδεμένοι μὲ πανί, τιμῶνται ἕκαστος $3.00 καὶ ἀποστέλλονται πανταχοῦ ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Οἱ Τόμοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ», τοῦ ἀξιολόγου τούτου Θρησκευτικοῦ μας Περιοδικοῦ, πρέπει νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, εἶνε δὲ τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ κάθε Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν εἰς οἱανδήποτε περίστασιν. Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, New York.

ΖΩΗ - ΘΑΝΑΤΟΣ - ΖΩΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΜΟΙΒΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΠΟΚΟΣΜΟΝ

Ὁλόκληρο κεφάλαιο τῆς μελέτης αὐτῆς διέθεσα γιὰ ν' ἀναπτύξω τὲς πνευματικές, διανοητικές, αἰσθηματικὲς καὶ αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις, ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωή· καὶ ἐτόνισα ὅτι ἡ τέτοιες ἀπολαύσεις κάνουν τὴν ζωὴν ἀξίαν νὰ τὴν ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐπὶ πλέον καλυτερεύουν τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς.

Ὑπέβαλα ὅμως τὸ ἐρώτημα:

Ἀφοῦ ὑπάρχουν ἀπολαύσεις στὴ ζωή, ὅποιες καὶ ἂν εἶνε, δὲν εἶνε σκληρότης ὁ πρόωρος θάνατος, ποὺ στερεῖ τὸν ἄνθρωπον τέτοιες ἀπολαύσεις, πέρνοντάς τον πρὶν τὲς καλοδοκιμάσῃ;»

Ἀπήντησα δέ, ὅτι θὰ ἦτο βέβαια σκληρότης, ἐάν, πεθαίνοντας ὁ ἄνθρωπος πρόωρα, στερῆται αὐτός, ἡ ψυχή του, ἡ ὕπαρξίς του γιὰ πάντα, τὲς ἀπολαύσεις αὐτές. Ἐὰν ὅμως εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν ὑπάρχουν τέτοιες ἀπολαύσεις καὶ μάλιστα ζωηρότερες, ὑψηλότερες, ὡραιότερες γιὰ τὴν ψυχή, τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι θὰ εἶνε καθολοκληρίαν ἀδικαιολόγητο, ἐάν, πεθαίνοντας ὁ Χριστιανός, ἔστω ὅσο πρόωρα, νέος, λυπῆται γι' αὐτό.

Ἐπομένως τὸ ἐρώτημα τίθεται ὡς ἑξῆς:

α' Ὑπάρχουν εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν ἀπολαύσεις πνευματικές, διανοητικές, αἰσθηματικὲς καὶ αἰσθητικὲς περισσότερες καὶ καλλίτερες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μία εὐσεβὴς ὕπαρξις ἔχει ἐδῶ στὴ γῆ, ἢ τοὐλάχιστον ἀνάλογες μ' αὐτές; καὶ

β'. Ἐὰν ὑπάρχουν, τὲς αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ ἐκεῖ καὶ τὲς ἀπολαύει γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἀδικεῖται ὁ ἄνθρωπος πεθαίνοντας πρώρως, ποὺ τὲς στερεῖται ἔτσι;

Πρὶν ἀπαντήσουμε σ' αὐτὰ τὰ δύο ἐρωτήματα, πρέπει τὲς ψυχὲς τῶν εὐσεβῶν, ποὺ εἶνε εἰς τὸν τόπον παρακλήσεως (τὸν Παράδεισον) νὰ τὲς ξεχωρίσουμε ἀπὸ τὲς ψυχές, ποὺ εἶνε εἰς τὸν τόπον τῆς ὀδύνης (τὴν κόλασιν). Καὶ ἀφοῦ τὲς ξεχωρίσουμε νὰ ἐξετάσουμε τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἐν σχέσει μόνον μὲ τὲς ἀγαθὲς ψυχὲς καὶ ἔπειτα ἐν σχέσει μὲ τὲς κολασμένες. Καὶ τὴν ἀπάντησιν ἔτσι θὰ τὴν ἔχουμε ἀμέσως ἐὰν ἐνθυμούμεθα α' ὅτι ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Ἅδην ἔχει αὐτοσυνειδησίαν* καὶ

β' ὅτι ἀμείβεται γιὰ τὰς ἀγαθὰς πράξεις, ποὺ εἶχε κάμει εἰς τὴν ζωήν· δηλ. ὅτι θὰ λάβῃ ἀνταπόδοσιν.

Σημ.—Εἰς προηγούμενον κεφάλαιον εἴδομε ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν διακόπτει τὰς σχέσεις της οὔτε μὲ ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, ποὺ ἀγαποῦσε ὅταν ἦταν ἐδῶ στὴν γῆν καί ἐνῷ αὐτὴ ἀνεχώρησε στὸν ἀπόκοσμον αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν σωματικῶς, οὔτε μὲ τὲς ψυχὲς τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα εἶχαν πεθάνει σωματικῶς πρὶν ἀπὸ τὸν ἰδικόν της σωματικὸν θάνατον καὶ τὲς εὗρῆκε στὸν Ἅδην. Μὲ τὴν ἐξακολούθησι δὲ τῶν σχέσεων αὐτῶν διατηρεῖ ἡ ψυχὴ καί τὴν ἐνθύμησι τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ποὺ ἔκανε στὴ γῆ, σχετικῶς μὲ τὰ πρόσωπα αὐτὰ καί μὲ ἄλλα, καὶ διὰ τὲς ὁποῖες πράξεις της ἀμείβεται δηλ. εὑρίσκεται εἰς τὸν τόπον παρακλήσεως. Ἐπὶ πλέον αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ αὐτὴ καὶ εἶνε βεβαία ὅτι πράγματι αὐτὴ ἡ ἴδια ὕπαρξις, ἡ ἴδια προσωπικότης εἶνε ἐκείνη ποὺ μ' ἕνα σάρκινο κορμὶ ὅταν ἦτο στὴ σωματικὴ ζωὴ τῆς γῆς αὐτῆς ἔπραττε τὲς πράξεις ἐκεῖνες.

Αὐτὰ ὅλα μαζὺ εἴπαμε ὅτι ἀποτελοῦν τὴν αὐτοσυνειδησίαν τῆς ψυχῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχει αὐτοσυνειδησίαν ἡ ψυχὴ πέραν τοῦ τάφου καὶ ἐνθυμεῖται τὰς ἐν τῇ ζωῇ πράξεις της, τὰ πρόσωπα, πράγματα καὶ καταστάσεις καὶ αἰσθάνεται τὴν χαρὰ ἀπὸ τὲς ἀναμνήσεις αὐτῶν, εἶνε ἄφευκτα φυσικὸ νὰ πιστεύουμε ὅτι στὸν Ἅδη ἡ ψυχὴ διατηρεῖ ὅλες τὲς ἰδιότητες, ἡ ὁποῖες τὴν ἔκαναν ἱκανὴν νὰ αἰσθάνεται πρὸ παντὸς τὸ κάθε τι καλὸ καὶ ὡραῖο, ποὺ ἠσθάνετο εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωήν.

Καὶ ἀφοῦ ἔχει τὲς ἱκανότητες νὰ αἰσθάνεται αὐτά, ἔχει καὶ ὅλες τὲς ἐντυπώσεις, ποὺ προξενοῦσαν στὴν ὕπαρξί της εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὲς πνευματικές, διανοητικές, αἰσθηματικὲς καὶ αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις, ἀφοῦ μάλιστα γνωρίζει ὅτι γιὰ τὲς περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀπολαύσεις, ποὺ εἶχε στὴ ζωή, ἀμείβεται καὶ μετὰ θάνατον. Πρέπει δὲ ἀκόμη νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι στὸν ἀπόκοσμο ἡ ψυχὴ ἔχει τὲς ἀπολαύσεις αὐτὲς δυνατώτερες, ζωηρότερες, ὡραιότερες, διαρκέστερες παρὰ ὅπως τὲς εἶχε στὴν ἐδῶ ζωή· καὶ εἶνε πάλι φυσικὸ γιατὶ εἶνε ἀπηλλαγμένη πλειὰ καὶ ἐλεύθερη ἀπὸ τὸ σάρκινο κορμί, ποὺ ἡ ἀδυναμίες του καὶ οἱ περιορισμοί του τὲς ὡραῖες καὶ ἁγνὲς ἐντυπώσεις τὲς ἐλαττώνουν μὲ τὲς ὑλικὲς σαρκικὲς πιεστικὲς ἀπαιτήσεις τοῦ κορμιοῦ καὶ τὲς διαστρέφουν.

Ἀλλὰ καλύτερα ἂς ἔλθουμε πλειὸ συγκεκριμένα στὰ πράγματα, ἐξετάζοντας ξεχωριστὰ κάθε ὁμάδα ἀπὸ τὲς ὡραῖες αὐτὲς καὶ σωτήριες ἀπολαύσεις.

α'. Πνευματικαὶ ἀπολαύσεις. Δηλ. ἱκανοποιήσεις τῆς ψυχῆς ἑνὸς εὐσεβοῦς, τὲς ὁποῖες ἔχει στὴν ἐπίγειον ζωὴν ἀπὸ τὴν πίστιν του καὶ τὴν εὐσέβειάν του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Σωτῆρα Χριστόν, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν της μετ' αὐτοῦ.

Αὐτὲς τὲς πνευματικὲς ἀπολαύσεις τὲς ἔχει ὁ εὐσεβὴς εἰς τὴν ἐπίγειον ζωήν.

Γνωρίζουμε ὅτι ἀρκετοὶ ἄνθρωποι εὑρίσκουν τέτοιες ἀπολαύσεις στὴ σωματικὴ ζωή τους, μολονότι ἡ ἁμαρτία τοὺς περικυκλώνει γύρω τους ὅλη τὴν ὥρα, καὶ αὐτοὶ ἀγωνίζονται νὰ μὴν αἰχμαλωτισθοῦν ἀπ' αὐτήν, μὰ ὁ ἀγὼν αὐτὸς πολλὲς φορὲς εἶνε τέτοιος, ὥστε καὶ ὁ πλειὸ εὐσεβὴς νὰ βγαίνῃ ἀρκετὰ κουρασμένος, μὲ κάποιο μάλιστα ἁμαρτωλὸ μικρολύγισμα τῆς ἀτσαλένιας εὐσεβείας του. Καὶ μολονότι ἀκόμη ἔχει τὲς πνευματικὲς αὐτὲς ἀπολαύσεις, πάλιν τυρανιέται μὲ τὸ μαρτύριο τῆς ἀμφιβολίας, ποὺ ἔρχεται ὕπουλα, κρυφὰ σὲ ὧρες δύσκολες στὴ σκέψι, καὶ τῆς λέγει ὅτι τάχα ἡ πίστις εἶνε πίστις στὰ ἀνύπαρκτα καὶ ματαιοπονεῖ· μιᾶς ἀμφιβολίας πολὺ πειρασμικῆς, ποὺ ἐξασθενεῖ ἀρκετὰ τὴν ἠθικὴ ἀντίστασι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἁμαρτία. Ἐὰν λοιπὸν παρ' ὅλα αὐτὰ ἔχει εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν πνευματικὲς ἀπολαύσεις πολὺ μᾶλλον θὰ τὰς ἔχῃ εἰς τὸν ἀπόκοσμον, στὴ ζωὴ πέραν τοῦ τάφου. Διότι:

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἀνενόχλητη ἀπὸ πιεστικὲς ὑλιστικὲς ἀνάγκες σάρκινου κορμιοῦ, ἐλεύθερη ἀπὸ διανοητικὲς διαστροφὲς κι' ἀμφιβολίες ἐφάμαρτες, μακρυὰ ἀπὸ κάθε τι ποὺ θὰ τῆς ἐσκοτείνιαζε τὸ δρόμο της πρὸς τὰ ἀνώτερα καὶ ἀληθινά, θὰ αἰσθάνεται ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη, ζωηρότερη, ὡραιότερη καὶ ἱκανοποιητικώτερη τὴν ἀνέκφραστη ἀπόλαυσι τῆς ἐπικοινωνίας της μὲ τὸν Θεόν. Θὰ αἰσθάνεται δὲ ἀσύγκριτη χαρὰ καὶ ἄφθαστη ἱκανοποίησι, ὅτι ἡ πίστις ποὺ εἶχε κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν της, δὲν ἦταν πλάνη, παραλογισμός, ἀλλ' ἦταν πίστις πρὸς τὸ Ὄντως Ὄν, πίστις πρὸς τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια, πίστις ποὺ ἦταν δῶρο στὴν ὕπαρξίν της ἐξαιρετικό, ἐκ μέρους τοῦ Ὑψίστου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΟΥ F. D. ROOSEVELT, PRES. OF THE U. S.

Μὲ τὸν νόμον του γνωστὸν W.P.A ὁ μέγας Πρόεδρος Ροῦζβελτ δὲν ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὸ νὰ δώσῃ τροφὴν στοὺς ἀνέργους, ἀλλὰ καὶ νὰ χορτάσῃ τὴν σκέψιν καὶ ψυχὴν τοῦ λαοῦ μὲ διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν τροφήν.

Βιβλία τῶν ὁποίων νὰ γίνῃ χρῆσις ἀπὸ παιδιὰ τοῦ σχολείου, εἰς πόλεις ὅπου δὲν ὑπάρχουν δημόσιαι βιβλιοθῆκαι, εἰς ἀπομεμονωμένα κέντρα καὶ εἰς πυκνοκατωκημένα διαμερίσματα μεγαλουπόλεων, ὅπου ἡ ζήτησις βιβλίων ὑπερβαίνει τὴν ἐπάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας τῆς τοπικῆς βιβλιοθήκης, προμηθεύονται καὶ διανέμονται ἀπὸ ἐργάτας τοῦ WPA. Ἐργαστήρια διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν βιβλίων καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν συνεστήθησαν ἀπὸ τὸ γυναικεῖον Τμῆμα τοῦ Προγράμματος τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἔργων, κατὰ τὸ 1933, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ Τμῆμα αὐτὸ δίδει ἐργασίαν εἰς 13,000 γυναῖκας, ἀποσπασθείσας ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῆς Περιθάλψεως.

Ἐπινοήσεις διὰ τὴν προμήθευσιν βιβλίων εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην τοιούτων βιβλίων καθιστᾷ τὸ ἔργον τῆς Ἐπεκτάσεως τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Βιβλιοθηκῶν ὑψίστως ἐνδιαφέρον καὶ χρησιμώτατον. Τὸ ἔργον αὐτὸ κατ' ἀρχὰς ἤρχισε τὸ ἐξυπηρετικόν του ἔργον, εἰς διαμερίσματα ὅπου αἱ Βιβλιοθῆκαι εἶχον κλείσῃ τὰς πύλας των δι' ἔλλειψιν πόρων, καὶ εἰς διαμερίσματα εἰς τὰ ὁποῖα προηγουμένως δὲν ὑπῆρχε Βιβλιοθήκη. Τὸ γυναικεῖον Τμῆμα τοῦ WPA ἐχρησίμευσεν ὡς πρωτοπόρος ὑπηρεσία εἰς τὸν κλάδον αὐτόν. Εἰς τὰς ἀπομεμονωμένας Ἀμμονήσους τοῦ Μισσισσίπι, αἱ γυναῖκες αὐτὲς μὲ τὰ βιβλία των πηγαίνουν καὶ ἐξυπηρετοῦν τοὺς κατοίκους εἰς κανοῦ ἢ σπιτόπλοια. Εἰς τὸ Ἄϊοβα, οἱ ἐργάται μὲ τὰς κινητὰς αὐτὰς βιβλιοθήκας καλύπτουν τὸν δύσκολον δρόμον τους εἰς ἀγροτικὰ βωδάμαξα καὶ μεταφέρουν σχολικὰ βιβλία εἰς παιδιὰ τῶν σχολείων τῆς ὑπαίθρου χώρας.

Ἡ ἐπέκτασις τῆς ὑπηρεσίας τῶν Βιβλιοθηκῶν ὑπῆρξε χρησιμωτάτη εἰς διαμερίσματα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ δυσπραγία ἠνάγκασε τὰς μὲν βιβλιοθήκας νὰ κλείσουν, τὰ δὲ σχολεῖα νὰ παύσουν τὴν διανομὴν βιβλίων. Οἱ ἐργάται τοῦ WPA, ἤνοιξαν ὑπηρεσίας ἐπεκτάσεως τοῦ ἔργου τῶν βιβλιοθηκῶν εἰς καταστήματα, ἐμπορικὰ ἐπιμελητήρια, συλλόγους καὶ ἐκκλησίας καὶ συνέλεξαν βιβλία καὶ περιοδικὰ πανταχόθεν. Ἄτομα τῶν πόλεων καὶ ἀγροπληθυσμῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν πιθανότητα νὰ δανεισθοῦν βιβλία προηγουμένως, τώρα ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ τὸ WPA, τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἔργου τῶν Βιβλιοθηκῶν. Εἰς μίαν καὶ μόνην Κωμητείαν τοῦ Μίσιγκαν, ὅπου πλέον τοῦ ἡμίσεος τῶν κατοίκων ἐστεροῦντο τῆς ἐξυπηρετικῆς δράσεως Βιβλιοθήκης, τώρα λειτουργοῦν 22 παραρτήματα Βιβλιοθηκῶν, ὅπως τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα.

Τὸ τμῆμα ἐπιδιορθώσεως παλαιῶν βιβλίων ἐβοήθησε βιβλιοθήκας καὶ σχολεῖα νὰ ἐπαναθέσουν εἰς κυκλοφορίαν ἑκατομμύρια βιβλίων ἀχρηστευθέντων ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεώς των. Τὸ τμῆμα αὐτὸ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν πεπειραμένων διδασκάλων, οὕτως ὥστε κάθε γυναῖκα, ποὺ ἐπιδιορθώνει ἢ ξαναδένει βιβλία, μανθάνει μίαν χρήσιμον τέχνην. Διδάσκονται νὰ πλύνουν, καθαρίζουν καὶ ἀπολυμάνουν βιβλία, νὰ τὰ συγκολλοῦν καὶ συρράπτουν, νὰ ἀναταξινομοῦν τὰ φύλλα καὶ τὰ ξαναδένουν.

Δημόσια σχολεῖα καὶ βιβλιοθῆκαι περιέσωσαν χιλιάδας δολλαρίων ἀπὸ τὴν ἐπιδιόρθωσιν παλαιῶν βιβλίων. Εἰς πόλιν τινὰ ὅπου τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ἠδυνάτει ἐπὶ πενταετίαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἢ ἀντικαταστήσῃ παλαιωθέντα διδακτικὰ βιβλία, 100 WPA ἐργάται ἐπεδιόρθωσαν μὲ ἐντέλειαν ὑπὲρ τὰ 300,000 βιβλία πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Εἰς τὸ Τεννεσὶ 250,000 βιβλία μὲ τοιαύτην ἐπιδιόρθωσιν ἐτέθησαν ἐκ νέου εἰς κυκλοφορίαν εἰς τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ σχολεῖα.

Ἐκτὸς τῆς ἐπισκευῆς καὶ διανομῆς βιβλίων, οἱ ἐργάται τῶν βιβλιοθηκῶν ἐβοήθησαν εἰς τὴν ταξινόμησιν καὶ σχηματισμὸν καταλόγων βιβλίων εἰς δημοσίας βιβλιοθήκας, μὴ δυναμένας νὰ ἀναλάβουν τοιοῦτον ἔργον ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς Πολιτειακὰ Πανεπιστήμια. Ἕνα μέγα Πανεπιστήμιον συντηρούμενον ἀπὸ δημοσίας δωρεὰς ἀναφέρει ὅτι, ράφια ἐκτάσεως ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μιλίου κατεσκευάσθησαν καὶ ἐγέμισαν ἀπὸ παντοῖα βοηθητικὰ βιβλία ἀνταξινομηθέντα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τοῦ WPA. Εἰς δωδεκάδα Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν εἰς Ἰνδιάναν, δακτυλογράφοι καὶ ὑπάλληλοι τῆς βιβλιοθήκης διωργάνωσαν καὶ ἐταξινόμησαν ὑλικὸν βιβλίων, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ ἦτο προσιτὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν οἱ ἀναγνῶσται, ἐλλείψει καταλόγων ταξινομήσεως.

Ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῆς ἐπεκτάσεως Βιβλιοθηκῶν, πολλαὶ τοπικαὶ ὑπηρεσίαι καὶ Ὀργανισμοὶ σκέπτονται νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἐγκαινιασθὲν παρὰ τῶν ἐργατῶν WPA.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης Σελίδος)

κῆς χρεοκοπίας. Ὁ λαὸς θὰ τὸν ἀκούσῃ σιωπηλῶς καὶ θὰ καταφέρεται κατὰ τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου συναλλάγματος, τὸ ὁποῖον τοῦ προσφέρει ὁ καθυστερημένος πνευματικός του προϊστάμενος.

Βεβαίως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς ἑκάστην χριστιανικὴν κοινωνίαν, εὑρίσκονται ἀποστολικοὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, καίτοι δὲν ἐσπούδασαν συστηματικῶς Θεολογίαν, ἀπέκτησαν ὅμως γνώσεις ἱκανὰς ἔκ τε τῆς πείρας καὶ τῶν εἰδικῶν μελετῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ ταλάντου τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς πειθοῦς βοηθούμενοι, ἔσχον ἐκπληκτικὰς ἐπιτυχίας ἐν ταῖς προσπαθείαις των πρὸς ἐπιστροφὴν ψυχῶν.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ πολλαπλασιάζῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν τοιούτων ποιμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ του. Διότι ἀληθῶς αὐτοὶ ἀποτελοῦσι τὴν δόξαν τῆς Ἱερουσαλὴμ—τῆς Ἐκκλησίας—καὶ τὴν μυστικὴν χαρὰν τοῦ νέου Ἰσραήλ—τῶν Χριστιανῶν.—Αὐτοὶ εἶναι ἡ τιμὴ καὶ τὸ καύχημα τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὅ,τι στεροῦνται οἱ τοιοῦτοι Ἱερεῖς ἐκ τῆς φοιτήσεως εἰς εἰδικὰς Σχολάς, καὶ ἐκ τῆς σπουδῆς ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, λαμβάνουσιν ὡς ἀμοιβήν, εἰς δόσιν περισσήν, παρεχομένην εἰς αὐτοὺς εἰς γνώσεις πρακτικὰς καὶ πολυτίμους, διὰ τῆς συγκεντρώσεως τοῦ νοὸς καὶ ἐπιδόσεως αὐτοῦ εἰς σκέψεις καὶ στοχασμοὺς θείων ἐντολῶν καὶ ἀποκαλύψεων θείων. Διότι τὰ βιβλία δὲν εἶναι αἱ μόναι πηγαὶ τῆς ἐπιστήμης.

Οἱ Ἱερεῖς οὗτοι σπουδάζουσιν, ὡς ὁ ἅγιος Ἀντώνιος καὶ καθηγητὴς τῆς ἐρήμου, καὶ ὁ ἐπιφανὴς θεολόγος καὶ ἅγιος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας Θωμᾶς Ἀκουΐνας, εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σταυροῦ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΔΟΞΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν ἔληξαν οἱ παγκόσμιοι 'Ολυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ 'Ελληνικὸν πνεῦμα ἔγινεν ἐκ νέου ἀντικείμενον θαυμασμοῦ εἰς τὴν σκέψιν ὄχι μόνον τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ λεγομένου πολιτισμένου κόσμου. 'Η 'Ιερὰ Φλὸξ ἡ ὁποία μετεβιβάσθη ἀπὸ τὴν 'Ολυμπίαν τῆς 'Ελλάδος τόσον πανηγυρικὰ ἐκεῖ, διήγειρεν ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς χώρας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπέρασαν οἱ δρομεῖς, οἱ ὁποῖοι μετέφερον τὴν δᾶδα. Φυσικὸν δὲ ἐπόμενον ἐκ τούτου εἶναι ἡ ἀναγέννησις κάποιου εἴδους ροπῆς πρὸς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς ἀρχαίας 'Ελληνικῆς δημοσίας ζωῆς τῶν 'Αμερικανῶν. Εἶναι φυσικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος νὰ ἐπιδράσῃ καὶ εἰς τὰς ἐν γένει διανοητικὰς κατευθύνσεις τῆς χώρας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν ὑπῆρξε θαυμαστὴς τῆς κλασσικῆς μορφώσεως, ἀλλ' ἡ ὁποία τὰς τελευταίας πέντε—ἔξη δεκαετηρίδας εἶχεν ἐπιδιώξει δημιουργίαν καὶ ἐπιβολὴν ἐθνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία νὰ εἶνε ἀνεπηρέαστος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην προηγουμένην ἢ ξένου ἔθνους.

'Από τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, τὰ Πανεπιστήμια τῆς χώρας ταύτης, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀρχαίων 'Ελληνικῶν ἀγωνισμάτων, πυγμαχίαν καὶ πάλην, ἔστρεψαν περισσότερον τὴν φροντίδα των εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐθνικῶν των ἀγωνισμάτων, base-ball, basket-ball, foot-ball, bowley-bal καὶ ἄλλα. Διαγωνισμοὶ δὲ εἰς τὰ ἀγωνίσματα αὐτά, μεταξὺ ὁμάδων διαφόρων πανεπιστημίων τῆς χώρας, ἔφθασαν εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ προκαλοῦν ἀκρότητον ἐνδιαφέρον καὶ ἐνθουσιασμὸν ὡς μεγάλα ἐθνικὰ γεγονότα. Πολλαὶ σελίδες ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἡμερησίων 'Αμερικανικῶν ἐφημερίδων, διατίθενται καθημερινῶς διὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγωνισμάτων αὐτῶν· οἱ παῖκται δὲ γίνονται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ καὶ μάλιστα τῆς νεολαίας, λατρευτικὰ κυριολεκτικῶς εἴδωλα, καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μισθοδοτοῦνται ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι μισθοδοτεῖται ὁ Πρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Μολονότι ὅμως ἀναγνωρίζεται πλήρως ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις ποῦ ἔχει εἰς τὴν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν τοῦ λαοῦ καὶ πρὸ πάντων τῆς νεολαίας ἡ ἐπίδοσις εἰς τὰ sports αὐτά, εἶναι ἐπίσης φανερὸν ὅτι μιὰ τέτοια μονόπλευρος ἀνάπτυξις τῆς νεολαίας εἶναι ἐλαττωματική. Σωματικὴ εὐεξία εἶναι ἀπαραίτητος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀπαραίτητος καὶ ἡ διανοητικὴ καὶ αἰσθητικὴ καλλιέργεια, τὴν ὁποίαν ὄχι ὀλίγον παραμελοῦν οἱ φοιτηταί χάριν τῶν σωματικῶν sports.

Αὐτὴν τὴν ὑφισταμένην ἔλλειψιν κατανοοῦν σήμερα τὰ Πανεπιστήμια τῆς χώρας ταύτης. 'Η μεγαλειτέρα 'Αμερικανικὴ 'Εφημερὶς «New York Times» περιέχει εἰς τὸ φύλλον τῆς 26ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἄρθρον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶναι ὕμνος πρὸς τὸ ἀρχαῖον 'Ελληνικὸν ἔθνος τὸ ὁποῖον τόσον σοφῶς συνεδύαζε τὴν σωματικὴν καλλιέργειαν μετὰ τῆς διανοητικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς.

Τὸ παραθέτομεν ὁλόκληρον ἐν μεταφράσει:

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κάθε χρόνο ὀργανοῦται κίνησις νὰ καταργηθοῦν οἱ ἀθλητικοὶ διαγωνισμοὶ μεταξὺ φοιτητικῶν ὁμάδων διαφόρων Πανεπιστημίων ἐπί τινων ἀγωνισμάτων τὰ ὁποῖα δὲν θεωροῦνται κατάλληλα· εἶνε δὲ ἄξιον ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον Πενσυλβανίας μελετᾶ νὰ εἰσαγάγῃ καὶ πάλιν ἀγωνίσματα, σχετικὰ πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐλάμβαναν χώραν εἰς τὴν 'Αρχαίαν 'Ελλάδα (ἰδίως εἰς τὴν 'Ολυμπίαν) δηλ. ἀγῶνας καλλιτεχνίας καὶ φιλολογίας, μουσικῆς καὶ χειροτεχνίας, δράματος καὶ ἄλλων ἐπιδείξεων δεξιότητος.

Πρὸς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον συνηθροίζετο εἰς τὰς 'Ολυμπιακὰς ἑορτὰς ('Ολύμπια) εἰς τὴν Ἦλιδα, ὡμίλουν οἱ πλειὸ διακεκριμένοι ρήτορες τῆς ἐποχῆς. Τὰ ρητορικὰ ἀριστουργήματά του ὁ 'Ισοκράτης συνέταξε διὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς φιλολογικοὺς ἀγῶνας, μολονότι φαίνεται ὅτι δὲν ἀπήγγειλε αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς λόγους του τούτους ἀλλὰ ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ, διότι καθὼς λέγουν, δὲν εἶχεν ὁ 'Ισοκράτης τὸ φυσικὸ πλεονέκτημα τῆς ρητορικῆς ἀπαγγελίας, ἂν καὶ ὠνομάζετο ρήτωρ.

'Ο 'Ηρόδοτος φαίνεται ὅτι εἰς μίαν 'Ολυμπιάδα ἀπησχόλησε ἐπὶ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι συνηθροίσθησαν διὰ τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, διότι καθὼς λέγουν, ἀνέγνωσε πρὸ αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν εἶχε συγγράψει.

Τὸ ὄνομα τοῦ Πινδάρου εἶνε πάντοτε συνδεδεμένον μὲ τὰς συναθροίσεις αὐτὰς ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς 'Ελλάδος εἰς μίαν ἢ ἄλλην ἐξ αὐτῶν, εἰς τὴν 'Ολυμπίαν ἢ τοὺς Δελφούς, ἢ εἰς τὸν 'Ισθμὸν τῆς Κορίνθου, ἢ εἰς τὴν Νεμέαν. 'Από τὰς ἐπινικείους ὠδάς του, ποὺ διεσώθησαν μέχρι σήμερα, σχεδὸν πενῆντα, ἀπηγγέλθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τοὺς ξένους ἐκείνους· οὕτω διεσώθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

'Ο Καθηγητὴς Γκίλντερλήφ ὡμίλησε περὶ τῶν ἀγωνισμάτων αὐτῶν, ὅτι εἶνε ἐξ ὁλοκλήρου χαρακτηριστικὰ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς, καὶ ὅτι ἡ χορικὴ ποίησις ἦτο τὸ στέμμα τῶν ἀγώνων.

Τὰ Πύθια ἀρχικῶς ἦσαν ἀφιερωμένα διὰ μουσικοὺς ἀγῶνας, εἰς ἄσματα καὶ παίξιμο τῆς λύρας καὶ τοῦ αὐλοῦ· κατόπιν οἱ λοιποὶ ἀγῶνες προσετέθησαν.

Τὰ ἐκπολιτιστικὰ αὐτὰ ἀγωνίσματα, τὰ ὁποῖα προτείνει τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας, πιθανῶς νὰ μὴ δύνανται νὰ τελοῦνται μαζὺ μὲ τοὺς ἀθλητικοὺς συγχρόνους ἀγῶνας· ἀλλὰ ἡ προσπάθεια τοπικῶς καὶ ἡ πεῖρα ἀπ' αὐτὴν εἶνε δυνατὸν νὰ ὁδηγήσουν εἰς τὸ νὰ καθιερωθοῦν ὡς Παναμερικανικοὶ ἀγῶνες.

Ἤδη γίνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τέτοιοι διαγωνισμοὶ ἰδίως εἰς συζητήσεις καὶ παραβολὴν ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν. Εἰς τὰς Μεσοδυτικὰς Πολιτείας ρητορικοὶ ἀγῶνες κατέχουν ἐξέχουσαν θέσιν ἀκόμη καὶ παραπάνω ἀπὸ ἀγῶνας Φούτ μπώλ κατὰ τὸ 1880-1900. Μεταξὺ τῶν νικητῶν ἦσαν ὁ Ρόμπερτ Λὰ Φόλλετ, Ἄλμπερτ J. Ριβερερίτζ, Ἔτγκαρ Α. Μπάνκροφτ καὶ Ὄττο Χάπλατς, ἥρωες διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Πίνδαρος θὰ ἔγραφε, ὅπως ἔγραψε δι' ἕνα ἄλλον ἀρχαῖον 'Ολυμπιονίκην, τὸν Διαγόραν:

Τότε ἐκέρδισε τὸ ἔπαθλο ὁ Διαγόρας·
ὅμως πιὸ εὔμορφη ἀπ' τ' ἀργυρό του τὸ στεφάνι
εἶνε κείνη ἡ φωνὴ ποὺ θεϊκὰ θὰ κάνῃ
τ' ὄνομά του ἀθάνατο γιὰ πάντα,
σκαλισμένο περήφανα μὲ τὸ χρυσὸ
τῆς φλογερῆς Πινδαρικῆς ὠδῆς.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ τῶν N. Y. Τάϊμς, κάθε συνδρομητὴς τοῦ 'Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ πρέπει νὰ τὸ δώσῃ στὸ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ φορὰ καὶ ἕναν καιρὸν ἐζοῦσε ἕνας βασιλιᾶς, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ καλός, πολὺ ἐργατικὸς καὶ μόνη φροντίδα του εἶχε νὰ προοδεύουν καὶ νὰ εὐτυχοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦσαν εἰς τὸ βασίλειόν του.

Δι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ ἐφοροῦσε παληὰ ροῦχα σὰν νὰ ἦτο ἐργάτης καὶ ἔτσι ἄγνωστος ἐπήγαινε εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωριὰ τοῦ βασιλείου του καὶ παρετήρει τοὺς ἀνθρώπους πῶς ἐργάζονται καὶ ἐὰν φροντίζουν διὰ τὴν πρόοδον τοῦ τόπου.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξήταζε ἦταν οἱ δρόμοι. Οἱ δρόμοι πρέπει νὰ εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται τὰ κάρρα καὶ τὰ ἁμάξια ὅταν μεταφέρουν ταξειδιώτας ἢ ἐμπορεύματα· αὐτὸ εἶνε μέσον μὲ τὸ ὁποῖον προοδεύει ὁ λαός.

Μίαν ἡμέραν, πηγαίνοντας εἰς ἕνα χωριό, εἶδε ὅτι ὁ δρόμος ἦταν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ἀπὸ τὰς βροχὰς εἶχαν γίνει λάκκοι μεγάλοι καὶ ἀλλοῦ εἶχαν γίνει σωροὶ ἀπὸ χῶμα καὶ πέτρες. Τὰ ἁμάξια καὶ τὰ κάρρα μὲ ἄλογα περνῶντας ἐκινδύνευαν νὰ ἀναποδογυρισθοῦν καὶ νὰ τσακισθοῦν· ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ περνοῦσαν κάθε ἡμέραν ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἤθελε νὰ φροντίσῃ νὰ διορθωθῇ ὁ δρόμος.

Ὅταν περνοῦσαν καὶ ἐκινδύνευαν νὰ τσακισθοῦν ἐφώναζαν, παρεπονοῦντο, ὕβριζαν, ἀλλὰ ἤθελαν νὰ εὑρεθοῦν ἄλλοι νὰ διορθώσουν τοὺς δρόμους καὶ ὄχι αὐτοί.

Ὅταν ὁ βασιλιᾶς εἶδε αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τοὺς διδάξῃ, πόσον κακὸν ἔκανε ἡ ἀδιαφορία τους καὶ πόσον καλὸν θὰ εἶχαν ἐὰν διώρθωναν τοὺς δρόμους.

Τὴν ἑπομένην νύκτα ἐπῆγε κρυφὰ μὲ ἕνα βοηθόν του καὶ ἔβαλε μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὴ μέση τοῦ δρόμου ἐκεῖ ποὺ ἦτο ὁ πλειὸ μεγάλος λάκκος.

Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ ἄρχισαν νὰ περνοῦν τὰ ἁμάξια καὶ τὰ κάρρα, ὁ δρόμος ἔγινε ἀδιάβατος· οἱ ἁμαξάδες θυμωμένοι ἐφώναζαν, ποὺ δὲν εἰμποροῦσαν νὰ περάσουν γιατὶ εἶχαν σταματήσει πολλὰ κάρρα.

Ἄρχισαν ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν τοῦ δρόμου πλάγια ἀπὸ τὴν μεγάλην πέτραν, ποὺ ἦτο εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦτο κίνδυνος, γιατὶ ὁ δρόμος εἰς τὰ πλάγια ἦτο πλειὸ χαλασμένος. Μολοντοῦτο ὅμως κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ κουρασθῇ καὶ νὰ παραμερίσῃ τὴν πέτραν, ποὺ ἦτο εἰς τὴν μέσην.

Ἐπὶ τέλους, ἦλθε καὶ ἕνας καλὸς καὶ ἐργατικὸς ἄνθρωπος καὶ εἶδε αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ποὺ κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν ἐκεῖ δὲν ἤθελε νὰ τὴν διορθώσῃ. Ἐπλησίασε εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πέτραν καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν μετακινήσῃ μὲ τὲς πλάτες του· ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον· ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἔβλεπαν ἐγελοῦσαν, ἐνῷ ἂν βοηθοῦσαν δύο τρεῖς μαζὺ ἄνθρωποι θὰ τὴν μετακινοῦσαν.

Τότε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔφυγε τρέχοντας καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπέστρεψε μὲ ἕνα μεγάλο ξύλο. Ἔβαλε τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ξύλου κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν καὶ σιγὰ-σιγὰ κατεβάζοντας τὸ ἄλλο ἄκρο, κατώρθωσε νὰ τὴν μετακινήσῃ καὶ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸν λάκκον.

Ἀλλὰ ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἔμειναν ἔκπληκτοι, ὄχι μόνον γιατὶ μόνος του ἐκεῖνος κατώρθωσε νὰ μετακινήσῃ τὴν πέτραν ἐκείνην, ἀλλὰ διότι ἀπὸ κάτω εὑρέθηκε ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσᾶ νομίσματα. Ἔτρεξαν κάμποσοι νὰ τὸ πάρουν ἀλλὰ εἰς τὸ σακκουλάκι ἦταν γραμμένο νὰ τὸ πάρῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ μετακινοῦσε τὴν πέτραν. Τὸ εἶχε βάλει ὁ βασιλιᾶς καὶ ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ντυμένος σὰν χωρικὸς καὶ ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ ἐγίνετο.

Ὅταν ὁ ἐργατικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐπῆρε τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ὁ Βασιλιᾶς ἐφανερώθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιᾶς σας καὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ βλέπω νὰ εἶσθε ἀδιάφοροι διὰ τὴν πρόοδόν σας. Ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ σας εἶνε κατεστραμμένος· τὰ κάρρα σας, τὰ ἁμάξια σας, τὰ ἄλογά σας τσακίζονται σ' αὐτὸν καὶ σεῖς δὲν φροντίζετε νὰ τὸν διορθώσετε. Ἐγὼ ἔβαλα τὴν πέτρα αὐτὴν στὸ λάκκο γιὰ νὰ σᾶς δοκιμάσω, ἔβαλα καὶ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα γιὰ νὰ ἀνταμείψω ἐκεῖνον, ποὺ εἶνε ἐργατικὸς καὶ προοδευτικός.

Ἐὰν διορθώσετε τὸν δρόμον αὐτὸν θὰ εἶνε σὰν νὰ εὑρίσκετε καθένας ἀπὸ σᾶς ἕνα ὅμοιο σακκουλάκι, γιατὶ ἡ ἐργασία σας μὲ τὰ κάρρα καὶ τὰ ἁμάξια σας θὰ γίνεται εὐκολώτερα, γρηγορώτερα καὶ θὰ ἔχετε κέρδος.

Αὐτά, ἀγαπητά μου παιδιά, ποὺ ἔκαμε καὶ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς ἐκεῖνος εἶνε καὶ γιὰ ὅλα σᾶς. Ὅταν εὑρίσκετε δυσκολίας εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας μὴ προσπαθῆτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὴν ἄκρη, καλύτερα παραμερίσατε τὰ ἐμπόδια, ποὺ εἶνε εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου σας. Μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐργασίαν σας ὅλα τὰ ἐμπόδια παραμερίζονται.

Τώρα ποὺ ἐπέρασαν ἡ ἅγιες ἡμέρες τῶν Χρισουγέννων ξαναρχίζουν τὰ μαθήματα εἰς τὰ σχολεῖα. Εἰς τὰ ἀπογευματινὰ ἑλληνικὰ σχολειά σας εἰμπορεῖ νὰ εὑρίσκετε μερικὲς δυσκολίες. Μὲ τὴν ἐπιμέλειάν σας καὶ τὴν προσοχήν σας εἰμπορεῖτε νὰ παραμερίζετε τὲς δυσκολίες αὐτὲς καὶ νὰ εἶσθε πολὺ καλοὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι. Μ' αὐτὸ θὰ ἀνταμείψετε καὶ τοὺς γονεῖς σας, ποὺ τόσους κόπους καὶ φροντίδας καταβάλλουν γιὰ σᾶς.

γυιό του ἢ στὴ θυγατέρα του ἢ σ' ὅποιο βλαστάρι τῆς Ἑλληνικῆς νέας γενεᾶς στὴν Ἀμερικὴ νὰ τὸ διαβάσῃ. Πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν οὔτε μία στιγμὴ στὴν ἡμέρα ὅτι ἀνήκουν στὴ φυλὴ ἐκείνων γιὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἔπαινον ὁμιλοῦν ἐκεῖνοι ποὺ τὰ λόγια τους ἔχουν πολλὴν ἀξίαν. Καὶ μὲ τὴν ἐνθύμησιν αὐτὴν νὰ θεωροῦν τιμὴ καὶ περιφάνειά τους νὰ τὸ φωνάζουν παντοῦ ὅτι εἶνε ἑλληνόπουλα.

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΒΡΗ

Ἐκδοθέντα ἐν Ἀμερικῇ διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς.—Ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδ. Συμβουλίου.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Γ. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α΄.—Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καλλιτέρων συστημάτων διδασκαλίας. Τὸ τελειότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, συνταχθὲν ἐπίτηδες διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς. Ἁπλοῦν, εὐμέθοδον, εὐδίδακτον, πρακτικόν, πολυτελές. Τυπωμένον ἐπὶ ἐκτάκτως στερεοῦ εἰδικοῦ χάρτου. Μὲ 37 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται μόνον 50 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — Ε. Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Β΄.—Εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Πραγματεύεται περὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ ἐξυπνοῦν, μέχρις ἑσπέρας, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ Σχολεῖο, στὴν Ἐκκλησία, στὰς Ἑορτάς. Ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάκειμενον, ὡραίαν εἰκόνα, ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, θημα ἔχει καὶ ἕν καλὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ καὶ παιδικὸν ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος. Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 74 σελίδας, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου στερεωτάτου, μὲ 37 πολυχρώμους εἰκόνας καὶ πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται 60 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. — Ὑπὸ Γερμ. Πολυζωΐδου. — Εἰς δύο βιβλία δεμένα μαζύ. Γλῶσσα ἁπλουστάτη, εἰκόνες τῶν καλλιτέρων Μουσείων, ποιήματα ἐθνικά, ἐρωτήσεις συγκεντρωμέναι, ἐξήγησις ἀγνώστων λέξεων καὶ δίδαγμα εἰς τὸ τέλος ἑκάστου κεφαλαίου. Ἔκδοσις πολυτελείας. Καὶ τὰ δύο βιβλία μαζύ, πολυτελῶς δεδεμένα, μόνον 75 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Γ. Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον διηγηματικώτατον καὶ εὐχάριστον, ὅλη ἡ ἐκ τῆς Παλ. Διαθήκης ὕλη, τὴν ὁποίαν ὁρίζει καὶ τὸ Ἀνώτ. Ἐκπ. Συμβούλιον. Εὔληπτον, στοιχεῖα ἐκλεκτά, ποιήματα θρησκευτικά, ἐρωτήσεις, εἰκόνες, προσευχαί. Γ΄ ἔκδοσις, πολυτελῶς δεδεμένη τιμᾶται 50 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Πολυζωΐδου. Ὑπὸ τύπον τερπνόν, μὲ ὡραῖα θρησκευτικὰ ποιήματα, εἰκόνας, ἐξήγησιν ἀγνώστων λέξεων καὶ προσευχάς. Στοιχειοθέτησις ἀραιά, χάρτης πολυτελείας. Κομψῶς δεδεμένον τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.—Μὲ ἁπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1934, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δεδεμ. 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλοτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγοῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναούς μας, μὲ ἐρωταποκρίσεις ἁπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικῆς. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικάς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 82 ἁπλούστατα μαθήματα. Ἔκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον τιμᾶται 60 σέντς.

ΑΛΛΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Ἔχει τὴν ἀκριβῆ σημασίαν καὶ προφορὰν ὅλων τῶν χρησίμων Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Λέξεων. Ἐπίσης σύντομον Ἀγγλικὴν Γραμματικήν, Χάρτας καὶ πλείστας ὅσας ὠφελίμους ἐν Ἀμερικῇ πληροφορίας. Σχῆμα Τσέπης. Κομψῶς χρυσόδετον, μὲ δύο εὑρετήρια $1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνδιαλέξεως ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τἀνάπαλιν. Ὁμιλίαι, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς ὑλικοῦ, ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα μέχρι τῶν τεχνικωτέρων. Χρήσιμον δι' Ἕλληνας, ἢ δι' Ἀμερικανοὺς μανθάνοντας Ἑλληνικά. Σελ. 432. Κομψῶς χρυσόδετοι $1.25

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ DIVRY

Ἡ τελειοτέρα Ἀγγλικὴ Μέθοδος. Ἡ μόνη ἀπηλλαγμένη λαθῶν καὶ διδάσκουσα τὴν ἀκριβῆ Ἀμερικανικὴν προφοράν. Σελ. 432. Κομψῶς χρυσόδετος $1.50

ΝΟΜΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ & ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς ὅλους ἐν Ἀμερικῇ. Περιέχει νομικὰς συμβουλὰς καὶ πληροφορίας ἐπὶ θεμάτων πάσης φύσεως. Ἐπίσης πλείστους ὅσους Νομικοὺς Τύπους, Συμβολαίων, Πωλητηρίων καὶ παντὸς εἴδους Ἐγγράφων, χρησίμων εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ συναλλαγάς μας—ὅλα μὲ τὴν ἀντίστοιχον Ἑλληνικὴν μετάφρασιν. Σελ. 360. Κομψῶς χρυσόδετον $1.25

Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία στέλλονται προπληρωτέα ἢ C.O.D. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις:

D. C. DIVRY, INC., 240 West 23rd Street, NEW YORK